ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 08

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2016

Ἔτος Β΄
Ἰούνιος-Αὔγουστος 2016
Ἀριθ. Φύλλου 8

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή 3

Κουβαλώντας τόν πόνο τοῦ ἄλλου 5

Ἡ προσευχή ὡς σχέση 7

Τά στερνά τῆς Ἄννας 8

Ἕνας «ἀσήμαντος» μοναχός μέσα στήν νύχτα..... 11

Ὅλα ἀντιμετωπίζονται μέ ἀγάπη 15

Ἡ ἀσκητική τῆς συζυγίας..... 18

Ἀπανθίσματα σύγχρονων ἁγίων Γερόντων 22

Τά παιδικά κινούμενα σχέδια-cartoons καί τό παιδί..... 24

Γεγονότα καί δράσεις τοῦ Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ» 28

Τριμηνιαίο Ὀρθόδοξο Χριστιανικό Περιοδικό

Ὄργανο ὁμωνύμου Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου

Ἔτος Β΄, Ἀριθ. Φύλλου 8
Ἰούνιος-Αὔγουστος 2016

Ἐκδότης:
Ὀρθ. Ἱεραπ. Σύλλογος «ΚΥΡΙΑΚΗ»
Παπαναστασίου 9,
60100 Κατερίνη, τηλ: 2351022183

Ὑπεύθυνος Σύνταξης:
Ἀθανάσιος Γκάτζιος,
τηλ: 2351026396

Συντακτική Ἐπιτροπή:
Ἀβραὰμ Σαλασίδης
Ἀθανάσιος Γκάτζιος
Ἰωάννης Βαρσάμογλου
Στέφανος Σπανὸς

Ἐπιμέλεια ὕλης:
Ἀβραὰμ Σαλασίδης

Στοιχειοθεσία–Σελιδοποίηση-Ἐκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα

Ἐτήσια συνδρομή: 5€ / **Κύπρου:** 10€ / **Ἐξωτερικοῦ:** 15€
Ἀρ. Λογαρ. Τράπεζα Πειραιῶς:
5254-076004-404 EUR
IBAN: GR8501722540005254076004404

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ & ζωή

Ἡ πίστη δὲν εἶναι κάποια ἀόριστη καὶ ἀφηρημένη θεωρία, μιὰ ὡραία ἰδεολογία καὶ μιὰ συμφέρουσα θρησκευτικὴ ἄποψη. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη εἶναι βίωμα, ἦθος, τρόπος ζωῆς καὶ ὑπάρξεως.

Πίστη σημαίνει ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνει ζωή μου. Θὰ καταθέσω τὴ σκέψη μου ὡς ἕνας ἁπλὸς πιστός, ἕνας ταπεινὸς μοναχός, ἕνας εἰλικρινὴς ἄνθρωπος.

Ἡ σύνδεση μὲ τὸν Χριστὸ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ μεγάλος Θεὸς γίνεται μικρός, προσφιλὴς καὶ οἰκεῖος, γιὰ νὰ χωρέσει στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἄτομο γίνεται πρόσωπο ἀγαπώντας ἀνιδιοτελῶς καὶ θυσιαστικῶς. Ἡ ἠθικὴ ζωὴ συνίσταται στὴν ἐλεύθερη τήρηση τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν. Στὴν ἀγαθοεργία καὶ τὴν παθοκτονία... Κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἔστω καὶ ἂν παραστράτησε καὶ αἰχμαλωτίστηκε, διατηρεῖ τὴ μοναδικότητα καὶ ἱερότητα τοῦ «κατ' εἰκόνα». Κάθε ἄνθρωπος μὲ τὴ συνείδησή του ἔχει πνοὴ Θεοῦ μέσα του καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀξιότιμος, ἀξιοσέβαστος καὶ ἀξιοπρόσεκτος. Ἀξίζει τὴ συμπάθειά μας. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀνήκει μόνο στοὺς μεγάλους, τοὺς κατέχοντες, τοὺς νέους, τοὺς ὡραίους, τοὺς εὐφυεῖς καὶ ἠθικούς, ἀλλὰ καὶ στοὺς διανοητικῶς καὶ σωματικῶς ἀνάπηρους, τοὺς ὑπέργηρους, τοὺς ἀνήμπορους καὶ τοὺς ἄσημους φτωχούς.

Ἡ ὀρθόδοξη πίστη κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν ἀπελπίζεται ποτέ. Μάλιστα τὸν ὁδηγεῖ στὴ δωρεά, στὴν εὐεργεσία, στὴ φιλανθρωπία, στὴ συμπαράσταση καὶ στὴν ἀνακούφιση. Βλέποντας ὁ πιστὸς στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου τὸν Χριστὸ γίνεται πιὸ ἀνεκτικός, πιὸ ἐπιεικής, πιὸ φιλικός, πιὸ συγκαταβατικός, πιὸ συγχωρητικὸς καὶ ὑποχωρητικός. Ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἀντιμάχεται τὴν ἐπιστήμη. Τὸν ἐπιστήμονα ὅμως τὸν θέλει σεμνό, ταπεινό, ἤπιο καὶ καλοκάγαθο. Δὲν τὸν θέλει αὐθάδη, ἀντάρτη, αὐθαίρετο, ἀσεβῆ καὶ ἀρνησίθεο. Ὅσους δὲν πιστεύουν δὲν θὰ πρέπει νὰ τοὺς βλέπουμε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μας βιαστικά. Κάποιον πόνο μεγάλο ἔχουν, κάποια ἀντίδραση, κάτι ποὺ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἐκφραστοῦν ἐγκάρδια. Ἡ ὑπερηφάνεια θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄγνωστη στὸν γνήσιο ὀρθόδοξο πιστό. Ἡ ὑπερηφά-

† Μοναχὸς
Μωυσῆς Ἁγιορείτης

νεια αὔξησε τὶς ψυχικὲς διαταραχές, τὰ ἄγχη, τὶς θλίψεις, τὶς ἀπογοητεύσεις, τὶς καχυποψίες, τὶς φαντασίες, τὶς ἀπομονώσεις καὶ τὶς ταραχές. Ἔτσι ἀνικανοποίητος καὶ ἀνισόρροπος ταλαιπωρεῖται ὁ ἴδιος καὶ ταλαιπωρεῖ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ἔχει τὴ γλυκιὰ χαρὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ ἱκανοποιεῖται παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὁ ἐνστερνισμὸς τῆς παραμελημένης ἁγίας ταπεινώσεως θὰ ἐξισορροπήσει καὶ θὰ ἀνορθώσει τὸν πεσμένο ἄνθρωπο.

Θὰ πρέπει ἡ ὀρθόδοξη πίστη νὰ μεταποιηθεῖ καὶ ἐκσυγχρονιστεῖ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τοὺς σύγχρονους ἀνθρώπους; Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὄχι. Ὁ Χριστὸς ἐπανερχόμενος στὸν κόσμο θὰ ἔλεγε τὰ ἴδια πράγματα. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου πάντα ζητᾶ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια καλούμαστε νὰ προσφέρουμε μὲ περισσὴ ἀγάπη. Οἱ ἐκπτώσεις ἐδῶ δὲν ὠφελοῦν, ὅπως καὶ τὰ δυσβάστακτα φορτία. Δὲν θὰ αὐξήσουμε τοὺς ἀκόλουθούς μας μὲ τὸ νὰ τοὺς χαϊδεύουμε τὰ αὐτιά. Σκοπός μας δὲν εἶναι νὰ δημιουργήσουμε ὀπαδοὺς ποὺ θὰ μᾶς χειροκροτοῦν καὶ ἐπιδοκιμάζουν. Τὸ κυρίως ζητούμενο εἶναι ἡ ἁγιότητα. Ἡ ἁγιότητα θὰ σώσει τὸν κόσμο. Μόνο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία συνεχίζει νὰ γεννᾶ καὶ σήμερα ἁγίους. Καλούμαστε, ἀγαπητοί μου, νὰ βιώσουμε, νὰ δοξάσουμε καὶ νὰ ἐμπνεύσουμε τὴν ἁγιότητα. Ἡ ἀπόκτηση τῆς ἁγιότητας δὲν εἶναι πρὸς αὔξηση τῶν μετοχῶν μας πρὸς τὴν ἐπαινοθηρία, ἀλλὰ ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὴ δόξα του. Ἀπὸ φιλότιμο καὶ ἀγώνα γιὰ μιὰ ζωὴ ἐνάρετη, εὐχάριστη, ἡσύχια καὶ ἐλεύθερη. Πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεός, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ μοναδικὴ αὐτοαγιότητα. Μόνο μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ μποροῦμε νὰ φθάσουμε στὴν ἁγιότητα. Ἡ ἀνεξαρτητοποιημένη αὐτοθέωση εἶναι ἄγνωστη στὴν ὀρθόδοξη πνευματικὴ ζωή.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔχουμε πεῖ ὁ κύριος λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας εἶναι ἡ συνάντηση μὲ τὸν Θεό. Ἡ πορεία μας πρὸς τὸν ἁγιασμὸ δὲν εἶναι μία καθαρὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεση. Ὑπάρχει μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν ὀρθόδοξη παράδοση. Ἐπηρεάζει ἡ κίνησή μας αὐτὴ καὶ τοὺς γύρω μας, τοὺς ὁποίους βοηθᾶμε καλύτερα μὲ τὸ παράδειγμα. Γινόμαστε τότε πιὸ συγκαταβατικοί, πιὸ συνεννοήσιμοι, πιὸ εὐχάριστοι. Ἡ ἀλήθεια νὰ ὁμολογεῖται ἄφοβα πάντοτε, ἀλλὰ χαμηλόφωνα, τεκμηριωμένα, ἤπια.

Ἡ ὀρθόδοξη πίστη μᾶς ὁδηγεῖ στὴν προσευχὴ γιὰ τοὺς ἄλλους, στὸ νὰ δίνουμε παρὰ νὰ παίρνουμε, νὰ χαιρόμαστε στὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου, νὰ λυπούμαστε στὴ λύπη του, νὰ σκεπτόμαστε τὸν αἰώνιο προορισμό μας, νὰ μάθουμε νὰ ὑπομένουμε, νὰ ἐλπίζουμε, νὰ ἐγκρατευόμαστε καὶ νὰ χαιρόμαστε τὴν ἁπλότητα καὶ τὴ λιτότητα.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο
«Τὸ μυστήριο τῆς ἴασης»
τοῦ Anthony Bloom

Κουβαλώντας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου

Ἐὰν θέλουμε νὰ εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλουμε νά Τόν μιμούμαστε στὸν τρόπο ποὺ πλησιάζει τὰ βάσανα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ κάθε κτίσματος, καὶ νὰ ἀποδεχόμαστε τὸ πάθος ὅπως Αὐτός: ἔχοντας πλήρη συνείδηση καὶ ἀφήνοντάς το νὰ εἰσχωρεῖ στὰ μύχια τῆς καρδιᾶς μας. Κρύβει μεγάλη ἀλήθεια ἡ φράση πού ὁ Θεοφάνης ὁ Ἔγκλειστος ἔχει πεῖ γιὰ τὴν προσευχή, ἀλλὰ πού νομίζω πώς ταιριάζει καὶ γιὰ τὸν πόνο- πρέπει νὰ τὸν ἀφήνουμε νὰ διαπερνᾶ τὴν καρδιά μας σὰν μαχαίρι... Ναί, νὰ ἀφήνουμε τὸν πόνο τοῦ πλησίον μας νὰ διαπερνᾶ τὴν καρδιά μας σὰν μαχαίρι. Νὰ ἀφήνουμε τὸ αἷμα νὰ κυλάει, τὸν πόνο νὰ μᾶς συνθλίβει. Νὰ μὴν ὀπισθοχωροῦμε, νὰ μὴν προστατευόμαστε! Μόνο τότε ἡ συμπάθειά μας εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι δημιουργική, νὰ μετέχει στὴν ὀδύνη τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τὸν βοηθάει νὰ σηκώνει τὸ σταυρό του. Ο Χριστὸς ἀνέλαβε ὅλη τὴ φρίκη τοῦ ἀρνησίθεου κόσμου, τὴν ἀνέλαβε καὶ τὴ μετέφερε στοὺς ὤμους Του. Καί οἱ ὦμοι Του δὲν λύγισαν, ἀνέβηκαν μέχρι τὸν Σταυρό.

Ἔχουμε κληθεῖ νὰ εἴμαστε ἐν Χριστῷ. Καθένας μας ὀφείλει ἐπίσης νὰ ἀντιμετωπίζει τὸν φόβο ποὺ γεννιέται ὅταν στεκόμαστε ἀπέναντι στὴ δοκιμασία τοῦ πόνου - τὸν φόβο τὸ δικό μας, ὄχι τῶν ἄλλων. Εἶναι ὁ φόβος πού γεννιέται ὅταν συνειδητοποιοῦμε πώς ἂν παραδοθοῦμε στὴν ὀδύνη, ἂν δὲν κρατήσουμε τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιὰ μας κλειστά, ἂν ἀκολουθήσουμε τὴ συνείδησή μας, τότε ἡ ὀδύνη θὰ διαπεράσει τὴν ψυχή μας. Ὅμως ἡ μετοχή μας στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ξεκινάει ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ποῦμε: Ναί! Ἂς γίνει ἔτσι! Διότι τὸ «ἀναλαμβάνω τὸν ἄλλον» (τὸν περιθωριοποιημένο ἄνθρωπο ἢ τὴ μερίδα ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων πού δοκιμάζεται σκληρὰ) σημαίνει ὅτι σηκώνω στοὺς δικούς μου ὤμους τὴ δική του δοκιμασία, «κατ' εἰκόνα Χριστοῦ», καὶ τὸν μεταφέρω μέχρι τὸ κατώφλι τοῦ Πατέρα.

Αὐτὸ σημαίνει ἐπίσης ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μεταφέρουμε στούς ὤμους μας, θὰ ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητα ἕνα σταυρὸ- ἕνα σταυρὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ μεταφέρουμε μέχρι τὸν Γολγοθά. Καὶ μόνο ἂν ἀφεθοῦμε νὰ σταυρωθοῦμε πάνω σ' αὐτὸ τὸν σταυρό, χωρὶς ὀργή, χωρὶς ἐπιφύλαξη, ἀλλὰ αὐτοπροσφερόμενοι μέχρι τέλους, τότε μόνο θὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε: «Πάτερ, ἄφες αὐτόν, οὐ γὰρ οἶδε τί ποιεῖ».

Αὐτὸ τὸ ἔργο ἔχει νὰ ἐπιτελέσει ὁ καθένας μας. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μικρά: νὰ μάθουμε ἁπλὰ νὰ βλέπουμε καὶ νὰ ἀκοῦμε τὴν ἀληθινὴ ὁδύνη πού συντρίβει τὴ ζωὴ τῶν διπλανῶν μας. Ὅταν τὸ βάρος τῆς δοκιμασίας μοιράζεται στὰ δύο, γίνεται ἀναπάντεχα δύο φορὲς ἐλαφρύτερο. Καὶ τελικά, στὴν οὐσία, «ὁδύνη τοῦ διπλανοῦ» δὲν ὑπάρχει, γιατί ἐγὼ καὶ ὁ διπλανὸς εἴμαστε ἕνα. Θυμᾶμαι κάποτε στὴν Ι. Μ. Ἁγίας Τριάδος, καθὼς ἔψαχνα τὴ θέση μου στὴν τράπεζα τῆς Μονῆς, ἕνας μοναχός μοῦ εἶπε: «Κάθισε ὅπου θέλεις»! Τοῦ ἀπάντησα: «Δὲν θέλω νὰ πάρω τὴ θέση κάποιου ἄλλου». Μὲ κοίταξε κατάπληκτος καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι- εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς»!

Κάποτε ἕνας μοναχός κάποιας Μονῆς παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ ἀνοίξει τὰ μάτια γιὰ νὰ βλέπει σὲ κάθε ἄνθρωπο τὴν κρυμμένη κακία καὶ νὰ μπορεῖ ἔτσι νὰ προστρέχει σὲ βοήθεια. Ὅταν ὁ Κύριος εἰσάκουσε τὴν προσευχή του, ὁ μοναχὸς προσπάθησε νὰ ἐντείνει τὶς προσπάθειές του, καθὼς τώρα διέκρινε μὲ σαφήνεια τὸ κακό. Ἐξαιτίας ὅμως τῆς πνευματικῆς του ἀνωριμότητας, τὸ κακὸ τὸν γέμισε μὲ τρόμο, καὶ στὴ συνέχεια ἕνιωσε ἀηδία καὶ τελικὰ ἀποστροφὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ μέρα ἔφτασε στὸ μοναστήρι κάποιος πού ἤθελε νὰ μιλήσει μὲ τὸν γέροντα τῆς Μονῆς. Ὁ μοναχὸς ποὺ εἶχε ἀξιωθεῖ νὰ βλέπει τὸ κακό, βλέποντας πόσο ἁμαρτωλὸς καὶ βαθιὰ ἐξαχρειωμένος ἦταν ὁ ἐπισκέπτης, τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς: «Πῶς τολμᾶς νὰ ἐμφανίζεσαι καὶ νὰ ζητᾶς τὸν γέροντα ἔτσι ὅπως εἶσαι; Ἡ παρουσία σου τὸν προσβάλλει»! Ὁ ἐπισκέπτης ἔφυγε. Ὁ γέροντας τότε κάλεσε τὸν μοναχὸ καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε ἔλθει κανείς.

«Ναί», ἀπάντησε ὁ μοναχὸς.

«Καὶ γιατί δὲν εἶναι ἐδῶ;» ξαναρώτησε ὁ γέροντας.

«Τὸν ἔδιωξα...».

Ὁ γέροντας τὸν κοίταξε καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲν σκέφτηκες ὅτι ἴσως αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία εὐκαιρία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;». Ὁ νεαρὸς μοναχὸς τρομαγμένος, ζήτησε ἀπὸ τὸν γέροντα νὰ ἱκετεύσει τὸν Θεὸ νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ διορατικὸ χάρισμα ποὺ εἶχε λάβει. Ὅμως ὁ γέροντας τοῦ ἀπάντησε: «Ὄχι, ὁ Θεὸς δὲν παίρνει πίσω ὅ,τι δωρίζει. Θά Τοῦ ζητήσω ὅμως, ὅταν θὰ βλέπεις τὸ κακὸ σὲ κάποιον ἄνθρωπο, νὰ τὸ βιώνεις σὰν νὰ ἦταν δικό σου, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς καὶ ἐσὺ εἶστε μέλη ἑνὸς μοναδικοῦ σώματος, τοῦ σώματος τῆς ἀνθρωπότητας...».

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ὡς σχέση

π. Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους

Συνήθως, ὅταν μιλᾶμε γιὰ προσευχή, ἔρχεται στὸ νοῦ μας τὸ αἴτημα, δηλαδὴ τί νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ στάση αὐτὴ δείχνει τὴν παιδικὴ ἀντίληψη τῆς σχέσης, ὅπου τό παιδὶ θεωρεῖ τοὺς γονεῖς του ὡς τὰ μέσα ποὺ θὰ ἱκανοποιήσει τὶς ἀνάγκες του.

Ξέρουμε ὅμως ὅτι τέτοια συμπεριφορὰ ὄχι μόνο δὲν ἀναπτύσσει τὴ σχέση, ἀλλὰ καὶ τὴ μειώνει καὶ σταδιακὰ τὴν ἐξαφανίζει. Γιατί δὲν εἶναι δυνατὸ ἡ ἰδιοτέλεια νὰ καθορίζει τὴν ἀνθρώπινη ἢ τὴ θεϊκὴ σχέση καὶ αὐτὴ ἡ σχέση νὰ ἀναπτύσσεται.

Ἀσφαλῶς θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα νὰ ἔλθει ἀρωγὸς καὶ βοηθὸς στὶς ποικίλες ἀνάγκες τῆς ζωῆς μας. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν» (Μτθ. 7,7), βεβαιώνοντάς μας ὅτι «ὅποιος ζητάει λαμβάνει κι ὅποιος ψάχνει βρίσκει κι ὅποιος χτυπᾶ τοῦ ἀνοίγεται».

Ἡ ἄποψη ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ Τοῦ ποῦμε τὶς ἀνάγκες μας καὶ νὰ Τοῦ ζητήσουμε συμπαράσταση ἀφοῦ τὶς γνωρίζει, ἔχει, βέβαια, ἀλήθεια ἀλλὰ παραγνωρίζουμε τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ νὰ ζητήσεις κάτι ποὺ θέλεις δείχνει ταπείνωση καὶ ἐπιθυμία γιὰ σχέση. Ὁ Χριστὸς τὴν τελευταία νύχτα τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο, ἐκτός τῶν ἄλλων, παρότρυνε τοὺς μαθητές Του νὰ ζητοῦν καὶ νὰ παίρνουν γιὰ νὰ ἔχουν μέσα τους πλήρη χαρὰ (Ἰω. 16,24). Ἀκόμα καὶ τὸ αἴτημα ὁδηγεῖ σὲ σχέση, σὲ βαθειὰ ἐπικοινωνία, πού, ἀσφαλῶς, φέρνει τὴν καρδιακὴ εὐχαριστία καὶ δοξολογία.

Ἔτσι ἡ προσευχή, γιὰ νὰ μὴν εἶναι τυπικὴ ἐπικοινωνία μὲ ξύλινα λόγια, χρειάζεται νὰ γίνεται μέσο ποὺ μᾶς γνωρίζει καρδιακά, βαθειά, γι' αὐτὸ καὶ μυστικά τό «Θεὸ τῆς καρδιᾶς». Τότε ξέρουμε ὄχι μόνο ὅτι ὑπάρχει (καὶ τὰ δαιμόνια τό ξέρουν!..) ἀλλὰ ὅτι εἶναι ἀγάπη, ὅτι διαλέγεται, ὅτι σχετίζεται. Κατανοοῦμε τὸ μεγαλεῖο τῆς δόξης Του ποὺ δὲν μᾶς διαλύει, γιατί εἶναι κενωτικό, σταυρικό. Τὸν βλέπουμε «ἐν ἑτέρα μορφὴ» νὰ συμπορεύεται, νὰ σιωπᾶ εὐεργετικά, νὰ ἐπεμβαίνει δυναμικά.

Ἡ προσευχὴ τότε δὲν περιορίζεται στὰ αἰτήματα, δὲν λέγεται μὲ λόγια, δὲν καλουπιάζεται στὸ χρόνο. Γίνεται λαχτάρα γιὰ συνάντηση μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς καρδιᾶς, καταλήγει στὸν τρόπο γιὰ νὰ εἶσαι κοντά Του, ἐξελίσσεται ἀπὸ καθῆκον σὲ ἀνάγκη.

Νὰ γιατί οἱ ἅγιοι δὲν εἶχαν «ὥρα προσευχῆς». Ὅλος ὁ χρόνος τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας ἦταν εὐκαιρία γιὰ νὰ συναντηθοῦν μαζί Του, νὰ Τοῦ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους, νὰ γίνουν ἕνα «ἐν πνεύματι ἁγίῳ».

Ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἡ ποσοτικὴ προσευχὴ ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ὁμορφιὰ τῆς σχέσης ἀγάπης, τῆς φιλικῆς συνάντησης, τῆς θεανθρώπινης κοινωνίας. Εἶναι ὁ πόθος νὰ βρεῖς Ἐκεῖνον ποὺ σ' ἀγαπᾶ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἂν ἡ ἀγάπη σου εἶναι ἐλάχιστη καὶ ἡ δύναμή σου μικρή. Ἀρκεῖ νὰ ἔχεις λίγο πόθο, λίγο ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ σὲ πλησιάσει καὶ μὲ τὴ χάρη Του νὰ σὲ ἀνορθώσει σὲ χαρὲς ἀνεκλάλητες καὶ σὺ ν' αὐξήσεις τὸν πόθο. Τότε ἡ ζωή σου παίρνει νόημα, ἡ πορεία σου γίνεται ὡραία, οἱ σχέσεις σου οὐσιαστικές.

Τά στερνά τῆς Ἄννας

τῆς Φάνης Κουντουριανοὺ - Μανωλοπούλου

Ἡ συνέχεια
ἀπὸ τὸ προηγούμενο τεῦχος

Θυμᾶται πὼς μετὰ ζητιάνευε στὰ χωριὰ τῆς Κοζάνης στέγη καὶ τροφή. Πάντα ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Ὅλα ἀέναα, ἀΐδια, παντοτινά: ὁ ἀρχαῖος πόνος, ἡ ἀρχαία ἀγάπη. Ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους τὴν οἰκονομοῦσαν κι ἐκείνη. Θυμᾶται πῶς ἔσκαβε στὰ ἐγκαταλελειμμένα χωράφια μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της καὶ τοῦ παιδιοῦ της, ξέχωνε πατάτες ἀπὸ τὴ γῆ τὴν πανδώτειρα ποὺ τὶς ἀντάλλασσε μὲ ἄλλα τρόφιμα γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν. Θυμᾶται τὴν ἐπιστροφὴ στὸ χωριὸ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της. Σκληρὴ δουλειὰ στὰ χωράφια. Πότε ἔγκυος, πότε λεχώνα, πότε βυζάστρα μὲ πέντε παιδιὰ καὶ κατάκοιτη πεθερὰ ἀλλὰ τὸ σπιτικό τους τὸ ξανάστησαν. Κι ὅταν ἕνας ἕνας ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐγκατέλειψαν τὸ χωριὸ κι ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κατερίνη, τότε πούλησαν καὶ αὐτοὶ τὰ ζῶα κι ἔχτισαν σπίτι στὸ οἰκόπεδο ποὺ τοὺς παραχώρησε ὁ Δῆμος.

Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι ἀνέβαιναν στὸ χωριὸ γιὰ νὰ καλλιεργοῦν τὰ καρποφόρα χωράφια τους. Ζυμώνονταν μὲ τὴ γῆ, τὴν πότιζαν μὲ τὸν ἱδρώτα τους, μύριζαν τὸ νοτισμένο χῶμα, τὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν, τοῦ ξύλου, τῶν ἀγριόχορτων. Βαριά τά κορμιὰ ἀπὸ τὴν κούραση ἀλλὰ ἡ καρδιὰ ἀναπεπταμένη. Στὸ ἔρημο χωριὸ δὲν λειτουργοῦνταν οἱ ἐκκλησιές. Μόνο τῆς Παναγίας, τὸ Δεκαπενταύγουστο, στὸ μεγάλο πανηγύρι ἐρχόταν ὁ παπάς. Ἡ Ἄννα συγκρατεῖ στὸ νοῦ κι ἀναπολεῖ ἐκεῖνες τὶς τετράωρες διαδρομὲς μὲ τὸ μουλάρι, στὸ ‘να χέρι τὰ χαλινάρια, στ’ ἄλλο χέρι τὸ κομποσχοίνι καὶ στὴν καρδιὰ καὶ τὰ χείλη τὴν ἐπαναλαμβανόμενη εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ἐλέησόν με» ὁλομόναχη μὲς στὰ βουνὰ καὶ τὰ ρουμάνια τὰ βαθύσκια καὶ ἄφεγγα, αὐτὴ κι ὁ Θεὸς μόνο σ’ ὅλη

τὴν Πλάση, τὶς πιὸ σκοτεινὲς ὧρες τῆς νύχτας, γιὰ νὰ φτάσει ἀχάραγα, πρὶν ξεκινήσει ἡ λειτουργία, στὸν Βελβενδὸ ἢ στὸ Παλαιογράτσανο νὰ λειτουργηθεῖ καὶ νὰ μεταλάβει. Κι ὕστερα, εἶδε κι ἀπόειδε, κι ἀνέλαβε νὰ κτίσει ἐκκλησάκι ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, τοῦ Προφήτη Ἠλία, νὰ πανηγυρίζουν στὴ μνήμη του τὸν Ἰούλιο ὅλοι οἱ χωριανοὶ ὅπως τὸν Αὔγουστο στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου. Κι ἀκόμη, τώρα προβεβηκυία στὴν ἡλικία, ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀνεβεῖ στὸ Καταφύγι καὶ νὰ λειτουργηθεῖ, ἐκεῖ τὴν μνημονεύουν ὡς κτητόρισσα τοῦ ναοῦ. Θυμᾶται ἡ Ἄννα κι ἀναλογίζεται πῶς αὐτὴν τὴν ταπεινὴ δούλη Κυρίου οἱ συγχωριανοὶ της τὴν τίμησαν, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ παραθέριζε στὸ χωριό, μὲ τελετή, μ' ἐκφωνήσεις λόγων, τῆς τὰ 'δωσαν καὶ γραμμένα καλλιγραφικὰ σὲ χαρτὶ σὰ νὰ 'τᾶν πτυχίο Πανεπιστημίου, τῆς προσέφεραν ἔπαινο, τιμητικὴ διάκριση γιὰ τὴν προσφορά της στὸ χωριό.

Ὁ νοῦς τρέχει. Σὰν τὶς μέλισσες ποὺ τρυγοῦν τὸ νέκταρ ἀπὸ τὰ ἄνθη, τῆς Ἄννας ὁ νοῦς τρυγάει θύμησες ἀπὸ τὴ μνήμη. Πιὸ πολλὰ βάσανα καὶ δοκιμασίες ἔχει ἡ ζωή, μονολογεῖ. Λίγες οἱ χαρές, μιὰ ἀνάπαυλα, ἔτσι γιὰ νὰ ξαποσταίνει γιὰ λίγο ἡ ψυχή. Κι ὕστερα πάλι στὸν ἀγώνα. Τραχὺς ὁ δρόμος τοῦ βίου, κοπιώδης καὶ πολυώδυνος, ἴσα ἴσα γιὰ νὰ γαλβανισθεῖ ἡ ψυχή, νὰ γίνει λεία, νὰ χάσει τὶς γωνίες της καὶ νὰ λάμπει σὰν μαλαματοκαπνισμένη. Ἔτσι τὴ θέλει τὴν ψυχὴ ὁ Θεός, καθαρὴ καὶ λαμπερή, καὶ πίσω ἀπὸ κάθε βάσανο κρύβεται ἡ δική Του πρόνοια κι ἡ ἀγάπη Του. «Δόξα Σοι, Κύριε, πάντων ἕνεκεν» ψιθυρίζει κι ἀπὸ τὰ κλειστά της βλέφαρα κυλοῦν ποταμὸς τὰ δάκρυα -εὐγνωμοσύνης; μετάνοιας;- ἐνῶ συνεχίζει τὴν εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με» ψιθυριστὰ καὶ ἔμπονα ὥσπου ὕστερα ἀπὸ ὥρα πολλὴ νιώθει μιὰ γλυκιὰ εἰρήνη στὴν ψυχή, τρυφερὴ παρηγορία στὴν καρδιὰ καὶ ἀντιλαμβάνεται μιὰ φωτεινὴ παρουσία δίπλα της καὶ μιὰ ὑπερκόσμια εὐωδία. «Μὴ φοβᾶσαι, ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω. Μὲ λένε Γερόντισσα» τῆς μιλᾶ ἁπαλὰ ἡ γαλήνια γυναικεία μορφὴ καὶ χάνεται ἀπὸ μπρός της, ἐξαϋλώνεται πληρώνοντας μὲ ἄρρητη ἀγαλλίαση τὴν Ἄννα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἕνας της γιὸς ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος, ὁ δοσμένος μὲ ὅλη του τὴν ὕπαρξη στὸ Θεὸ ἀνακαλύπτει ὅτι ὑπάρχει εἰκόνα τῆς Παναγίας Γερόντισσας στὴ Μονὴ Παντοκράτορος στὸ Ἅγιον Ὄρος. Τῆς φέρνει μιὰ μικρή της εἰκόνα καὶ τὴν ἀποθέτει σιωπηλὰ στὰ χέρια της. Ἄστραψε ἀπὸ χαρὰ τὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας. Καταφιλοῦσε τὴν εἰκόνα. Αὐτὴ εἶναι ἡ Παναγία Γερόντισσα ποὺ ἦλθε, τοὺς ἀνακοίνωσε. Τὸ πρόσωπό της ἀλλοιωμένο ἀπὸ θεία Χάρη ἔλαμπε. Τοὺς ζήτησε νὰ τὴν ἀφήσουν μόνη καὶ συνέχισε τὴν εὐχὴ μὲ πύρινα δάκρυα. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ἐλέησόν με» καὶ τὸ πρόσωπό της χλωμὸ σὰν ἐλεφαντόδοντο εἶχε με-

τουσιωθεῖ, εἶχε ἐνεργήσει ἡ Χάρις, εἶχαν πέσει τὰ σάρκινα τείχη. Ἡ ἀμύμων Ἄννα σ' ὅλη της τὴ ζωὴ διακονοῦσε τοὺς ἄλλους θανατώνοντας τὴ φιλαυτία. Ἀγαποῦσε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, τῆς διανοίας καὶ τῆς ἰσχύος της τὸν Χριστό. Αὐτὸς ἦταν τὸ κέντρο τῆς ὕπαρξής της καὶ πολλὲς φορὲς εἶχε νοιώσει νὰ τὴν ἀγγίζει ἡ αὔρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τώρα, μετὰ ἀπὸ τόσους κόπους καὶ πνευματικοὺς ἀγῶνες, καθαρὴ τῇ καρδίᾳ, ἔφτανε στὴν ὑπέρλαμπρη, ἀκροτάτη κορυφὴ νὰ ὑπαντήσει τὴν Τρίφωτο Θεότητα. Ἀνυπομονοῦσε νὰ βρεθεῖ, στὴν ὑπερουράνια πατρίδα, ἐκεῖ ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου Του, ν' ἀπολαύσει τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴν ἀγαλλίαση ποὺ δοκιμάζουν ὅσοι ἑτοίμασαν τὸν ἑαυτό τους νὰ δοῦν τὸ ἄρρητο κάλλος Του, νὰ καλλύνεται κι ἐκείνη καὶ νὰ λαμπρύνεται ἀπὸ τὴ δόξα Του. Γιὰ τὴν Ἄννα ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου της ἦταν ἡμέρα λυτρωτική, ἡμέρα πανηγύρεως. Πάσχα. Εἶχε κλείσει τοὺς λογαριασμούς της μὲ τὴν ἐδῶ ζωή.

Τὶς προηγούμενες ἡμέρες ζητοῦσε νὰ τὴ μεταφέρουν κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἦταν ἄνοιξη. Ἡ φύση, ἀναγεννημένη ἀπὸ τὴ χειμερινὴ ραστώνη, ἔθαλλε σφύζουσα παλλόμενη ἀπὸ χυμοὺς ζωῆς. Ἡ Ἄννα ρουφοῦσε τὶς εἰκόνες της. Παρατηροῦσε τὰ βεργολυγερὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων ποὺ ἀγκαλιάζονταν μεταξύ τους σὰ νὰ συνομιλοῦσαν καθὼς τὰ ἔσειαν ἁπαλὲς πνοὲς ἀνέμου καὶ σὰ νὰ ἔνευαν παιχνιδιάρικα στὸ ἀπέραντο γαλάζιο τ' οὐρανοῦ καὶ ἤξερε ὅτι ἀντικρίζει μίαν ἔκφραση στὸ ἐδῶ καὶ τώρα τῆς ἄλλης ζωῆς τῆς ὑπερχρόνιας, ἀέναης, μυστικιστικῆς, ἀείζωης, ζωηφόρου. Εἶχε συγκεντρώσει τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια της, τ' ἀποχαιρέτησε κι ἔδωσε τὴν εὐχή της. Σκληρὸς ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους. Ἀλλὰ στὸν καθαρὸ αἰθέριο κάμπο τοῦ δικοῦ τους ἀποχωρισμοῦ θὰ φύτρωναν μυρωμένα ρόδα. Ἀνέπαυσε τὸν θρῆνο τους. Τοὺς παρηγόρησε, στάλαξε βάλσαμο στὸν πόνο τους μὲ τὸν παραμυθητικό της λόγο, τούς ἐγκαρδίωσε. Πάνω ἀπὸ ἕνα μήνα τώρα ἔτρωγε μόνο ἕνα ἀντίδωρο τὴν ἡμέρα κι ἔπινε λίγο ἁγιασμό. Ἔφευγε λίγο λίγο, γλυκὰ καὶ ἤρεμα. Μὲ μιὰ πνοὴ παρέδωσε τὴν ψυχή της στὰ χέρια Ἐκείνου τὸν Ὁποῖο πίστεψε καὶ πόθησε ὅσο τίποτε ἄλλο. Ἡ Ἄννα, μετέστη στὸ ἀεὶ εὖ εἶναι μεταμορφωμένη, ἕνα ἐνέργημα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶχε ἐπιμεληθεῖ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ τὴν ἐγκράτεια, εἶχε καθάρει τὴν ψυχή της ἀπὸ τὰ πάθη, εἶχε ἀποκτήσει τὴν μακαριότητα στὶς δοκιμασίες, εἶχε συνειδητοποιήσει τὴν ἑνότητα τῶν πάντων, εἶχε φθάσει στὸ ὑψηλότερο σκαλοπάτι τῆς Κλίμακος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, στὴν ἀγάπη, τὴν λαμπρότερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρετές, εἶχε ἀποβεῖ ὄργανο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μακρὸν στὴ γῆ, εἶχε γίνει μιὰ θεοειδὴς ψυχή, ἀπόλυτα ταιριαστὴ στὸ περιβάλλον τοῦ Θεοῦ κι ἐκεῖ ἐλκύσθηκε, στὴν ἀκόρεστη εὐφροσύνη τῆς θείας Παρουσίας.

Ἕνας «ἀσήμαντος» μοναχὸς **μέσα στὴν νύχτα**

Ἀρχιμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Ἔνιωθα νὰ πνίγομαι. Χανόμουν. Κανένα ἔλεος. Καμία βοήθεια. Ἀπώλεια. Σκότος. Πῆρα ἀνάσα. Ξύπνησα... μέσα στὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ μου. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε σὲ ρυθμοὺς φόβου.

«Κύριε, ἐλέησόν με...» ψιθύριζα δειλά, λὲς καὶ ἀπέφευγα νὰ μὲ ἀκούσει κάποιος κρυμμένος ἐχθρός.

Μὲ τὴν εὐχή, σίγα σιγά, γαλήνευσα. Ἦρθα στὰ συγκαλά μου.

«Γιατί φοβήθηκα; Γιατί τόση ἀγωνία; Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ἕνα ὄνειρο; Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ κάτι τὸ ψεύτικο καὶ φτιαχτό;» ἀναλογίστηκα. «Χρόνια μοναχὸς καὶ ὅμως τίποτα δὲν κατάφερα, ἀκόμα φοβᾶμαι ἀπὸ ψεύτικους ἐφιάλτες...» συνέχισα.

Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς τά ξημερώματα. Πῆγα νὰ γυρίσω πλευρό, μὰ κάτι μοῦ ἔλεγε νὰ μὴν τὸ κάνω. Κάτι μὲ παρακινοῦσε νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ πάω πρὸς τὸ παράθυρο. Κρύο. Ἕνα τρέμουλο διαπέρασε τὸ σῶμα μου καθὼς ἔκανα στὴν ἄκρη τὴν κουβέρτα. Σηκώθηκα. Τὸ καντηλάκι στὸ εἰκονοστάσι ἔδινε μία εἰκόνα θαλπωρῆς ἐτούτη τὴν ὥρα. Ἔκανα δύο βήματα καὶ στάθηκα μπροστὰ στὶς κλειστὲς κουρτίνες. Δὲν ἤθελα νὰ τὶς ἀνοίξω, μὰ κάτι μοῦ ἔλεγε νὰ τὸ κάνω.

Ἡσυχία. Εἶναι ἀρχὲς τοῦ χειμώνα, οὔτε πουλιά, οὔτε τζιτζίκια. Σιγή. Κάνω νὰ ἀγγίξω τὴν κουρτίνα καὶ ξάφνου αἰσθάνομαι μία παρουσία ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου. Κάνω τὸν σταυρό μου. Σιγὰ σιγὰ ἀνοίγω τὴν κουρτίνα καὶ δειλὰ κοιτῶ. Σκοτάδι. Τὸ φεγγάρι φωτίζει ἐλάχιστά τά ἀνεμοδαρμένα κυπαρίσσια. Φυσᾶ, ὅμως δὲν ἀκούω τὸν ἄνεμο.

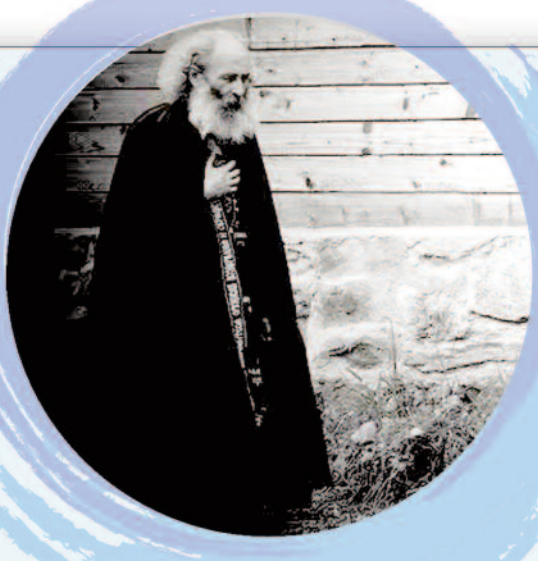

«Θὰ ἀνοίξω τὸ παράθυρο» σκέφτομαι, καὶ τὸ κάνω. Ὁ ἄνεμος δυνατός, τὸν ἀκούω...ἀλλὰ δὲν ἀκούω μόνο αὐτόν. Σὰν νὰ ἀκούω ἀνθρώπινη λαλιά. Σὰν νὰ βρίσκεται κάποιος ἐκεῖ ἔξω. «Μά, τί γλυκιὰ φωνὴ εἶναι αὐτή;» Ἀπὸ ποῦ τὴν φέρνει ὁ ἄνεμος; Εἶναι ἀνθρώπινη ἢ ἀγγελική; Εἶναι ἐπίγεια ἢ οὐράνια;

Ρίχνω στοὺς ὤμους μου τὸ χειμωνιάτικο πανωφόρι μου καὶ κάνω νὰ βγῶ ἔξω. Κάνω τὸν σταυρό μου. «Κύριε, τί μοῦ ἐπιφυλάσσει αὐτὴ ἡ ἔξοδος;».

Εἶμαι ἔξω. Μόνος μὲ τὸν ἀγέρα. Ἀρχίζω νὰ βαδίζω πρὸς τὸ καθολικό τῆς μονῆς. Τίποτα. Ὁ ἄνεμος ἀρχίζει νὰ δυναμώνει. «....ἐλέησόν, με» ἀκούω πέρα, ἀπὸ τὰ κοιμητήρια. Πηγαίνω πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κρυώνω, τὸ κομποσχοίνι στὸ χέρι μου κρατιέται σφιχτὰ ἀπὸ τὰ ἱδρωμένα χέρια μου. Κρυώνω, ὅμως δὲν μὲ νοιάζει. Θέλω νὰ βρῶ αὐτὴ τὴν φωνή.

Κοντεύω στὸν κοιμητηριακὸ ναὸ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι, πετροκτιστό, παλαιό. Γύρω του οἱ τάφοι τῶν πατέρων. Ἀσκητῶν καὶ γεροντάδων. Κοντοστέκομαι κάτω ἀπὸ τὴν βελανιδιά. Προσπαθῶ νὰ δῶ ἂν βρίσκεται κάποιος μέσα στὸ χῶρο τῶν κοιμητηρίων. Ὁ ἄνεμος δυνατός. Κρυώνω. Κάνω νὰ κοντέψω, ὅταν ξανακούω τὴ φωνή. «Κύριε, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό...».

Ἡ φωνὴ ἀκούγεται καθαρά, γεμάτη πόνο... ἐκλιπαρεῖ γιὰ ἔλεος καὶ συγχώρεση. Μένω στὴν ἴδια θέση λέγοντας καὶ ἐγὼ τὴν εὐχή. Τὸ κρύο ἀφόρητο. Στὴν βιασύνη μου δὲν ντύθηκα καλὰ καὶ τώρα ἀρχίζω νὰ συνειδητοποιῶ ὅτι τὸ κρυολόγημα δὲν τὸ γλιτώνω.

Ὁ νοῦς μου πετᾶ, ἀπ'ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀρχίζω καὶ πάλι νὰ σκέφτομαι ρηχὰ καὶ ἀνούσια πράγματα. Μπροστά μου γίνεται κάτι σημαντικὸ καὶ ἐγὼ σκέφτομαι τὸ κρυολόγημα. Ἀνασηκώνομαι. Ἔχει περάσει μισὴ ὥρα καὶ κανεὶς δὲν ἔχει ἐμφανιστεῖ. Μόνο ἡ φωνὴ ἀκούγεται τώρα νὰ προσεύχεται γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν κεκοιμημένων. «Κύριε ἀνάπαυσον τὶς ψυχὲς τῶν δούλων σου...». Ἡ ὥρα περνᾶ.

Βλέπω κίνηση. Μία μικρὴ φλόγα βαδίζει μέσα στοὺς τάφους. Ποιὸς εἶναι; Δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω καλά... ἡ φλόγα σταματᾶ. Ἕνα φαναράκι στὰ χέρια κάποιου ρασοφόρου. Γνώριμη ἡ σιλουέτα ἀλλά...

Θέλω νὰ φωνάξω, νὰ δηλώσω τὴν παρουσία μου, ὅμως δειλιάζω... δὲν θέλω νὰ διακόψω τὴν στιγμή. Ὁ ρασοφόρος ἀνοίγει τὴν πόρτα ἀπ' τὸ ἐκκλησάκι καὶ μπαίνει μέσα. Ἀρχίζει νὰ ψέλνει τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη...». Τὸ λέει πολλὲς φορές.

Κάνει νὰ βγεῖ. Τὸ φῶς ἀπὸ τὸ φαναράκι φωτίζει τὸ πρόσωπό του. Τί ἔκπληξη! Εἶναι δυνατόν; Εἶναι ὁ γερο-Νικόλας. Ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ἐναπομείναντα γεροντάκια τοῦ μοναστηριοῦ. Τὸ βῆμα του εἶναι πολὺ ἀργό. Βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ φύγω καθὼς ξαναγονατίζει μπροστὰ στὸ ναό.

«Θεέ μου. Γέρος ἄνθρωπος μέσα στὸ κρύο; Ἐγὼ ξεπάγιασα. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πεθάνει». Μπαίνω στὸ κελί μου μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ διαδώσω ὅ,τι εἶδα καὶ ἄκουσα σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀδελφότητα. Πῆγα στὸ κελί μου σχεδὸν τρέχοντας, λόγω τοῦ κρύου ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὲ καταλάβει ὁ γερο-Νικόλας.

Ἔκλεισα τὴν πόρτα... δὲν πρόλαβα νὰ βγάλω τὸ πανωφόρι ὅταν ξάφνου, στὴν πόρτα μου ἀκούστηκε ἕνα ἁπαλὸ κτύπημα. Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις καὶ μισή. «Μὰ ποιὸς νὰ εἶναι; Ὅποιος καὶ νὰ εἶναι θὰ τοῦ πῶ γιὰ τὸν γερο-Νικόλα» εἶπα μέσα μου. Πετῶ τὸ πανωφόρι πάνω στὴν καρέκλα τοῦ γραφείου καὶ κάνω νὰ ἀνοίξω. Μπροστά μου στέκεται ὁ γερο-Νικόλας. Στὸ ἀριστερό του χέρι κρατᾶ ἕνα φαναράκι καὶ στὸ δεξί τό κομποσχοίνι του. «Μά... πῶς; Πότε πρόλαβες νὰ ἔρθεις;» ἔχασα τὰ λόγια μου. Ὁ γερο-Νικόλας δὲν μὲ κοίταξε στὰ μάτια. Κοιτοῦσε κάτω, ἤρεμος, εἰρηνικός.

«Παπά μου, σὲ παρακαλῶ...» εἶπε ψιθυριστὰ «...ἂς μείνει μεταξύ μας».

Τὰ γόνατά μου λύγισαν, μπροστὰ στὸν παπουλάκο. Ἔπεσα χάμω. Μόλις τὸ ἀντιλήφθηκε ὁ γερο-Νικόλας ἔκανε τὸ ἴδιο. Μοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ μοῦ τὰ φιλοῦσε «Ἔτσι, παπά μου...ἂς μείνει μεταξύ μας...μόνο ὁ γέροντας τὸ ξέρει...σὲ παρακαλῶ».

Τοῦ ἔγνεψα καταφατικὰ μιᾶς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἀρθρώσω λέξη. Ὁ γερο-Νικόλας δὲν μὲ κοίταξε στὰ μάτια, κοιτοῦσε κάτω. Σὰν νὰ ντρεπόταν γιὰ τὸ μεγαλεῖο του. Τὰ μάτια του μούσκευαν τὸ

κατώφλι τοῦ κελιοῦ μου. Βάλαμε μετάνοια καὶ ἔφυγε. Ἔφυγε, ἀφήνοντας πίσω του τὰ στίγματα ταπείνωσης, ἴχνη Θείας Χάριτος.

Κλείνοντας τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ μου ξέσπασα σὲ λυγμούς. Δὲν ἄντεξα. Ἔκλαιγα ἀπὸ χαρά. Ἔκλαιγα γιατί ὁ Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ δῶ τὸν κρυφὸ καθημερινὸ ἀγώνα ἑνὸς «ἀσήμαντου» μοναχοῦ. Ἔκλαιγα γιὰ ἐμένα. Γιὰ τὴν ἀκηδία μου, γιὰ τοὺς τύπους ποὺ κρατοῦσα ἐνῶ ἔχανα τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων. Ἔκλαιγα μπροστὰ στὸ καντηλάκι τοῦ κελιοῦ μου ποὺ τὸ ἄναβα μηχανικὰ χωρὶς ἴχνος κατάνυξης... ἔκλαιγα βουβὰ μέσα στὴν νύχτα τῆς προσωπικῆς μου ἀποκάλυψης...

Ἔκλαιγα καθὼς ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βγαίνει καὶ τὸ τάλαντο τάραξε τὴν ἡσυχία τοῦ τόπου. Δὲν εἶπα τίποτα σὲ κανένα ἀδελφό. Μίλησα μόνο μὲ τὸν γέροντα ὁ ὁποῖος μοῦ ἔβαλε κανόνα νὰ μὴν πῶ τίποτα μέχρι ὁ γερο-Νικόλας νὰ κοιμηθεῖ ἐν Κυρίω.

Δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ τότε ξύπνησα πνευματικά. Δὲν ξέρω ἐὰν ἔστω καὶ λίγο προόδευσα. Ἕνα ξέρω, μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὁ γερο-Νικόλας μὲ ἀπέφευγε. Ἦταν τὸ τίμημα τῆς ἐξόδου μου ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ κελί μου. Ἦταν ἡ ταπείνωση τοῦ γερο-Νικόλα μπροστὰ στὴν δική μου ἐγωπάθεια.

Ὁ γερο-Νικόλας μᾶς ἄφησε. Πῆγε νὰ βρεῖ ἐκείνους ποὺ εὐχόντουσαν γι' αὐτὸν καὶ αὐτὸς προσεύχονταν γι' αὐτοὺς ἀντίστοιχα. Πῆγε νὰ βρεῖ διὰ τοῦ θανάτου τὴν Ζωὴ ποὺ τόσο ποθοῦσε...

Κάποιες βραδιὲς ποὺ δὲν ἔχω ὕπνο, βάζω τὸ πανωφόρι μου καὶ πηγαίνω μέχρι τὰ κοιμητήρια. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν βελανιδιὰ παρατηρῶ τοὺς ξύλινους σταυροὺς τῶν τάφων... τὸ χῶμα, ποὺ σκεπάζει μητρικὰ τὰ σώματα ἐκείνων ποὺ πόθησαν τὸν Οὐρανό. Κάθομαι καὶ κοιτῶ. Κάποιες φορὲς εἶναι σὰν νὰ βλέπω τὸν γερο-Νικόλα μὲ τὸ φαναράκι του νὰ γυρίζει ἀπὸ τάφο σὲ τάφο καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ φύγαν...νὰ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νὰ μὲ βεβαιώνει ὅτι εὔχεται καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς, τοὺς ἀνυποψίαστους παρατηρητὲς τῶν μεγάλων «ἀσήμαντων» ἁγίων ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσά μας, οἱ ὁποῖοι ἀκόμα δὲν ἔφυγαν, μὰ καὶ ὅταν φύγουν, θὰ φύγουν ἀθόρυβα, μέσα στὴν εἰρήνη μιᾶς νύχτας ποὺ θὰ ξημερώσει γι' αὐτούς, αἰωνιότητα.

ὅλα ἀντιμετωπίζονται μὲ ἀγάπη

Ἀπὸ τὸ βιβλίο
«Λόγοι περὶ πνευματικῆς Ζωῆς»
Ὁσίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὑπερβολικὴ στενοχώρια γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ κόσμου. Νὰ ὑποφέρει ποὺ βλέπει ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται σήμερα ἀπ᾽ τοὺς ἀνθρώπους ἢ κι ἀπ᾽ τὸν ἴδιο. Νὰ πονάει μὲ τὸν πόνο τὸ σωματικὸ καὶ τὸν ψυχικό τῶν ἄλλων. Ἡ εὐαισθησία αὐτὴ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Στὶς γυναῖκες τὴ συναντᾶμε συχνότερα. Οἱ ψυχὲς ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴ λεπτότητα εἶναι ἰδιαίτερα δεκτικὲς στὰ μηνύματα καὶ στὴ θέληση τοῦ Θεοῦ. Αὐτὲς οἱ εὐαίσθητες ψυχὲς ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ προχωρήσουν πολὺ στὴν ἐν Χριστῷ ζωή, διότι ἀγαπᾶνε τὸν Θεὸ καὶ δὲν θέλουν νὰ Τὸν λυπήσουν. Διατρέχουν ὅμως ἕναν κίνδυνο. Ἂν δὲν δώσουν στὸν Χριστὸ μὲ ἐμπιστοσύνη τὴ ζωή τους, εἶναι δυνατόν τό πονηρὸ πνεῦμα νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴ λεπτότητά τους καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσει σὲ λύπη καὶ σὲ ἀπελπισία.

Ἡ εὐαισθησία δὲν ἔχει διόρθωση. Μπορεῖ μόνο νὰ μετασχηματισθεῖ, νὰ μεταποιηθεῖ, νὰ μετατραπεῖ, νὰ μεταμορφωθεῖ, νὰ μεταστοιχειωθεῖ, νὰ γίνει ἀγάπη, χαρά, θεία λατρεία. Πῶς; Μὲ τὴ στροφὴ πρὸς τὰ ἄνω. Νὰ στρέψετε τὴν κάθε θλίψη στὴ γνώση τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἀγάπη Του, στὴ λατρεία Του. Κι ὁ Χριστὸς ποὺ συνεχῶς περιμένει μὲ λαχτάρα νὰ μᾶς βοηθήσει, θὰ σᾶς δώσει τὴν χάρι Του καὶ τὴ δύναμή Του καὶ θὰ μετατρέψει τὴ θλίψη σὲ χαρά, σὲ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀδελφούς, σὲ λατρεία πρὸς τὸν ἴδιο. Ἔτσι θὰ φύγει τὸ σκοτάδι. Νὰ θυμᾶστε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Τί ἔλεγε; «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου». Ἡ ψυχή

σας νὰ δίδεται στὴν εὐχή, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», γιὰ ὅλες σας τὶς ἔγνοιες, γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους. Μὴν κοιτάζετε αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει, ἀλλὰ νὰ κοιτάζετε τὸ φῶς, τὸν Χριστό, ὅπως τὸ παιδὶ κοιτάζει τὴν μητέρα του, ὅταν κάτι τοῦ συμβεῖ. Ὅλα νὰ τὰ βλέπετε χωρὶς ἄγχος, χωρὶς στενοχώρια, χωρὶς πίεση, χωρὶς σφίξιμο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσπαθεῖτε καὶ νὰ σφίγγεσθε. Ὅλη σας ἡ προσπάθεια νὰ εἶναι ν' ἀτενίσετε πρὸς τὸ φῶς, νὰ κατακτήσετε τὸ φῶς. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ δίδεσθε στὴ στενοχώρια, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, θὰ δίδεσθε στὴ δοξολογία τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τά δυσάρεστα, ποὺ μένουν μέσα στὴν ψυχή σας καὶ φέρνουν ἄγχος, μποροῦν νὰ γίνουν ἀφορμὴ γιὰ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παύσουν νὰ σᾶς καταπονοῦν. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Τότε ξενοιάζετε καὶ γίνεσθε ὄργανά Του. Ἡ στενοχώρια δείχνει ὅτι δὲν ἐμπιστευόμαστε τὴ ζωή μας στὸν Χριστό. «Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρούμενοι», δὲν λέγει πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος;

Ὅλα νὰ τὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ ἀγάπη, μὲ καλοσύνη, μὲ πραότητα, μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ ταπείνωση. Νὰ εἶστε βράχοι. Ὅλα νὰ ξεσπᾶνε πάνω σας καὶ σὰν τὰ κύματα νὰ γυρίζουν πίσω. Ἐσεῖς νὰ εἶστε ἀτάραχοι. Ἀλλὰ θὰ πεῖτε: «Ἔ, γίνεται αὐτό;». Ναί, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ γίνεται πάντοτε. Ἂν τὰ παίρνομε ἀνθρώπινα, δὲν γίνεται. Ἀντί, ὅμως, νὰ σᾶς ἐπηρεάζουν δυσμενῶς, μποροῦν ὅλα νὰ σᾶς κάνουνε καλό, νὰ σᾶς στερεώνουνε στὴν ὑπομονή, στὴν πίστη. Διότι γυμναστικὴ

εἶναι γιὰ μᾶς ὅλες οἱ ἀντιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος καὶ οἱ δυσκολίες γύρω μας. Γυμνάζομε τὸν ἑαυτό μας πάνω στὴν ὑπομονή, στὴν καρτερία. Ἀκοῦστε ἕνα παράδειγμα.

Εἶχε ἔλθει ἕνας μιὰ φορὰ καὶ μοῦ ἔλεγε τὰ παράπονά του γιὰ τὴν γυναίκα του. Τοῦ λέγω, λοιπόν:

-Τόσο κουτὸς ἄνθρωπος εἶσαι;

-Κουταμάρες εἶναι αὐτὰ ποῦ λέω;

-Μεγάλες κουταμάρες, λέω. Ἐτούτη ἐδῶ, ἡ γυναίκα σου, σ᾽ ἀγαπάει πολύ.

-Ναί, ἀλλά μοῦ κάνει αὐτά...

-Σοῦ τὰ κάνει αὐτὰ γιὰ νὰ σ᾽ ἁγιάσει, ἀλλὰ ἐσένα δὲν κόβει τὸ μυαλό σου. Ἐξοργίζεσαι καί, ἀντὶ ν' ἁγιάζεις, κολάζεσαι.

Ἂν εἶχε ὅμως ὑπομονὴ καὶ ταπείνωση, δὲν θὰ ἔχανε τὶς εὐκαιρίες τοῦ ἁγιασμοῦ.

Εἶναι μεγάλο πράγμα, μεγάλη ἀρετὴ ἡ ὑπομονή. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ἅμα δὲν ἔχετε ὑπομονή, θὰ χάσετε τὶς ψυχές σας. Γιὰ νὰ τὶς κερδίσετε, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή». Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀγάπη, χωρὶς ἀγάπη δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις ὑπομονή. Εἶναι ὅμως καὶ θέμα πίστεως. Στὴν πραγματικότητα, εἴμαστε ἄπιστοι, γιατί δὲν ξέρουμε πῶς τὰ φέρνει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπ' τὶς δυσκολίες καὶ τὶς στενοχώριες. Νὰ παρακαλᾶτε τὴν Παναγία:

«Στρέψον τὸν κοπετὸν εἰς χαράν,
εἰς εὐθυμίαν δὲ τὸ πένθος μετάβαλε,
τὸν θρῆνον εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν νῦν,
Θεοτόκε μόνη παντευλόγητε».

Ἡ διάθεση ν᾽ ἀγαπήσουμε τὸν Θεὸ ἔχει μέσα της καὶ κάποιον πόνο. Ὅταν θέλουμε νὰ ζήσουμε πνευματικά, πονᾶμε, διότι πρέπει νὰ κόβουμε κάθε δεσμὸ ποὺ μᾶς ἑνώνει μὲ τὴν ὕλη. Ὅταν ὅμως θέλουμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τὸν ἑαυτό μας ἢ τοὺς ἄλλους, αὐτὸ ποὺ δίνουμε εἶναι μιὰ ἀγάπη, μία ἐνέργεια, εἶναι μία δύναμη τῆς ψυχῆς μας, ποὺ μέρος τὸ «ξοδεύουμε» κι ἐκεῖ. Θέλει προσοχή, τί τάξη καὶ σειρὰ θὰ βάλουμε στὴ ζωή μας, γιὰ ποιὸν θὰ γίνει τὸ «ἔξοδο».

Ἡ θλίψη, ἡ κατὰ Θεόν, ἔχει μέσα της χαρά. Προχωρεῖ κανεὶς ἐμπρὸς ἐξαιτίας της. Δέν ἀφήνει μέσα του τὴν κατάθλιψη, ποὺ φθείρει τὴν ψυχή. Ὅταν ὑπάρχει ταπείνωση, δὲν ὑπάρχει κατάθλιψη. Ὁ ἐγωιστὴς στενοχωριέται πολὺ μὲ τὸ καθετί. Ὁ ταπεινὸς εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπ' ὅλους κι ἀπ' ὅλα. Αὐτὸ γίνεται μόνο μὲ τὴν ἕνωση μὲ τὸν Χριστό. Ὅλες οἱ αἰσθήσεις νὰ λειτουργοῦν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Κυρίου. Νὰ εἶστε ἕτοιμοι νὰ κενωθεῖτε στὸν ὁποιονδήποτε. Αὐτὸ εἶναι ἐλευθερία. Ὅπου ἀγάπη ἐκεῖ ἐλευθερία. Ζώντας μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ζεῖτε μέσα στὴν ἐλευθερία.

Ἡ «ἀσκητική» τῆς συζυγίας

Ἀρχιμ. Ἐφραὶμ Ἀνθίμου
Ἱεροκήρυκος

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει στήν πρός Ἐφεσίους ἐπιστολή του ὅτι τό μυστήριο τοῦ γάμου, τῆς ἕνωσης δηλαδή τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός «μέγα ἐστί, ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν»(Ἐφεσ. 5,32). Καί εἶναι μυστήριο, γιατί τήν πραγματική, οὐσιαστική, ἀληθινή, ἐσωτερική καί καρδιακή ἕνωση, τήν τελεσιουργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτός, πού κατά τήν ἀρχή τῆς πλάσης του «χώρισε» στά δύο τόν ἕνα «ἐνιαῖο» ἄνθρωπο πού βγῆκε ἀπό τά δημιουργικά Του χέρια, αὐτός τελικά εἶναι καί ὁ Μόνος πού μπορεῖ ξανά νά τόν ἑνώσει βαθειά, σέ μιά ἄρρηκτη καί δυναμική ἑνότητα. Ἐννοεῖται, ὅτι καί τά δύο μέλη τῶν συζύγων καλοῦνται νά συνεισφέρουν τό καλύτερο τῶν προσπαθειῶν τους, τό πολυτιμότερο τῶν συναισθημάτων τους, καί ὅ,τι τέλος πάντων χρειάζεται γιά νά πετύχει ὁ γάμος τους.

Ἑπομένως, ὁ γάμος, ἐάν δέν ἔχει ἀφετηρία, ἀκλόνητο θεμέλιο, ἑνοποιό κέντρο ἀλλά καί ἀέναη ἀναφορά στόν Χριστό, δέν μπορεῖ νά ἐπιβιώσει μέσα στίς κατ' ἀνάγκην ἀναπόφευκτες φθορές, πού οὕτως ἤ ἄλλως, συμβαίνουν μέσα στά πλαίσιά του. Ἄρα, δέν ἀρκεῖ ἁπλά καί μόνο νά ὑπάρχει ὁ θρησκευτικός γάμος, γιά νά λέμε ὅτι ἔγινε τό μυστήριο τοῦ γάμου, κι' ἀπό κεῖ καί πέρα τό ζευγάρι νά μήν ἔχει καμιά ἤ ἐλάχιστη σχέση μέ τόν Χριστό.

Μετά τήν ἱερολογία τῶν εὐχῶν τοῦ γάμου, πρέπει τό νέο ζευγάρι νά ἀναπτύσσει διαρκῶς καί σέ ὅλη του τήν ζωή, τήν δωρεά τῆς Χάριτος πού ἔλαβε ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιά νά μπορέσει νά πετύχει τό «ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»(Ἐφεσ. 5,31). Οἱ εὐχές τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐν δυνάμει ἐκείνη ἀφετηριακή κίνηση τῶν δύο ψυχῶν, πού καλοῦνται νά πορευτοῦν σέ μιά κοινή πορεία ζωῆς, πού ἔχει ὡς τέρμα τήν πραγμάτωση μιᾶς βαθειᾶς καί μεγαλειώδους ἐν ἀγάπῃ καρδιακῆς ἑνώσεως, ἔχοντας ἀνάμεσά τους, διά παντός καί σέ ὅλη τους τήν ζωή τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Γι' αὐτό ἄλλωστε καί ὁ Χριστός παραβρέθηκε στόν γάμο τῆς Κανᾶ, καί ἐκεῖ θέλησε νά κάνει τό πρῶτο του θαῦμα, δείχνοντας μ' αὐτόν τόν τρόπο, ὅτι δικό του θέλημα εἶναι «ἡ ἔννομος συζυγία καί ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα». (Α' εὐχή τοῦ Γάμου: «ὁ διά τήν ἄφραστόν σου δωρεάν καί πολλήν ἀγαθότητα παραγενόμενος ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καί τόν ἐκεῖσε γάμον εὐλογήσας, ἵνα φανερώσῃς ὅτι σόν θέλημα ἐστίν ἡ ἔννομος συζυγία καί ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα»).

Ὅμως, τό μεγάλο τοῦτο ἔργο τῆς ἑνώσεως τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός «εἰς σάρκα μία», ἀφ᾽ ἑνός μέν οὔτε εὔκολο εἶναι, οὔτε ἐπιτυγχάνεται μέσα σέ λίγο χρονικό διάστημα, καί ἀφ᾽ ἑτέρου ἀπαιτεῖ καί ἀπό τούς δύο συζύγους νά ἀγωνίζονται καθημερινά καί πολλάκις σκληρά. Γιατί μέσα στόν γάμο, ἀναπόφευκτα θά ὑπάρξουν τριβές μεταξύ τους, ἐνίοτε ἀρκετά σκληρές, θά βγοῦν στήν ἐπιφάνεια ὅλα τά πάθη, οἱ ἀδυναμίες, οἱ κακές συμπεριφορές, ἡ κακή οἰκογενειακή ἀγωγή καί παιδεία πού ἐνδεχομένως πῆραν ἀπό τό σπίτι τους, θά ὑπάρξουν διάφορα προβλήματα πού θά πρέπει νά τά διαχειριστοῦν, κ.ο.κ.

Ὅλα αὐτά, γιά νά ἀντιμετωπισθοῦν μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο, ἀπαιτεῖται διαρκής ἐγρήγορση, ἑτοιμότητα γιά ἀγώνα πνευματικό μέ θυσίες, πολλή ὑπομονή καί καρτερικότητα. Μέ λίγα λόγια χρειάζεται νά ὑπάρχει μιά «συζυγική ἀσκητική». Ὁ γάμος δέν εἶναι εὔκολη ὑπόθεση. Δέν εἶναι βίος ἀνθόσπαρτος, ὅπως θέλουν νά πιστεύουν οἱ περισσότεροι. Ἀντίθετα μάλιστα! Εἶναι γεμᾶτος μέ ἀγκάθια καί τριβόλια... Γιά νά μπορέσει τό ζεῦγος πού ἀγωνίζεται κατά Χριστόν νά πετύχει τόν στόχο του, πού ὅπως εἴπαμε εἶναι ἡ τέλεια ἐν Θεῷ ἕνωση, χρειάζεται νά ἀγωνίζεται καθημερινά, νά ἀσκεῖται πάνω στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ὁ γάμος λοιπόν, γιά νά γίνει τό θεῖο πλαίσιο τῆς σωτηρίας τοῦ ζευγαριοῦ, πρέπει πρῶτα νά γίνει μιά παλαίστρα «ἀσκητικῶν ἀγώνων».

Ἄς δοῦμε λοιπόν, εἰς τί ἔγκειται αὐτή ἡ συζυγική ἀσκητική:

1) Κοσμική καί εὐαγγελική λογική.

Φαίνεται πολύ καθαρά, ὅτι ἡ βαθύτερη αἰτία τῶν προβλημάτων τῆς ἔγγαμης ζωῆς εἶναι ὅτι αὐτή κυριαρχεῖται ἀπό τὴ λογική «τοῦ κόσμου», ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ μὲ κάθε ἀνθρώπινη σχέση, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐγωιστικὸ καὶ ἀλαζονικὸ πνεῦμα, τὰ «θέλω μου» καὶ τὰ «θέλω σου», τὰ «δίκια μου» καὶ τὰ «δίκια σου», καὶ γενικότερα τὴν προσπάθεια νὰ ἐπικυριαρχήσει ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Αὐτὸς ἐξάλλου εἶναι καὶ ὁ βασικότερος λόγος τῶν διαζυγίων.

Εἶναι αὐτή ἡ «κοσμική» λογική πού ζητᾶ τήν ἀνάπαυση, τήν ἄνεση, τήν καλοπέραση, ὄχι τό ζόρισμα, ὄχι τήν αὐταπάρνηση καί τήν θυσιαστική ἀγάπη. Καί εἶναι ὁ ἀντίποδας στήν ἄλλη «λογική», τήν λογική τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος, πού ζητᾶ «οὐ τά τοῦ ἑαυτοῦ του ἀλλά τά τοῦ ἑτέρου ἕκαστος»,(...) νά μήν γίνεται δηλαδή τό δικό μου θέλημα, ἀλλά τό θέλημα αὐτοῦ πού (λέω ὅτι) ἀγαπῶ.

Ὅμως, ἡ ἐπιτυχία ὅλων τῶν παραπάνω κατορθωμάτων μέσα στήν εὐλογημένη πνευματική ἀρένα τοῦ γάμου ἀπαιτεῖ πολύν ἀγώνα, μεγάλη προσπάθεια, πολλή νήψη καί ἐγρήγορση τοῦ νοῦ, ἀληθινή ταπείνωση καί πηγαία ἀγάπη, πράγμα πού ὄντως εἶναι ἕνα «ἀσκητικό» κατόρθωμα, ἄν φυσικά ἐκλάβουμε ὡς «ἄσκηση» ὅλον αὐτόν τόν ἀγώνα, πού πρέπει νά ἐπιτελέσει τό ζευγάρι, γιά τήν κατά Θεόν εὐόδωση τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου, πού εἶναι ὁ ἁγιασμός καί ἡ σωτηρία τους.

Ἄλλωστε, ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι εἰς τοῦτο συνίσταται καί τό μυστήριο τῆς μετανοίας, τῆς ἀπέκδυσης, τῆς ἀποβολῆς δηλαδή ὅλου τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καί ἡ συμμόρφωση καί ταύτιση ὅλης τῆς ζωῆς μας μέ τό θεῖον θέλημα. Αὐτή ἡ «ἀσκητική πράξη» τῆς ἀπαρνήσεως τῶν κοσμικῶν νοοτροπιῶν καί συμπεριφορῶν σηματοδοτεῖ καί τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς ἔννοιας τῆς μετανοίας.

2) Κατάργηση τοῦ ἐγώ.

Ἀπό τήν ἄλλη, ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς συζυγικῆς ζωῆς εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ ἀρρωστημένου, ἐγωκεντρικοῦ, φίλαυτου «ἐγώ», πού ἐκδηλώνεται μέ ποικίλες μορφές καί μέσα στόν ἔγγαμο βίο. Καταργῶ τό «ἐγώ» μου γιά νά προσλάβω μέσα μου ἀγαπητικά τόν «ἄλλον». Τό «ἐγώ» μας, γίνεται τεῖχος πού μᾶς χωρίζει ἀπό τούς ἄλλους γύρω μας. Ἄν δέν πέσει αὐτό τό κάστρο, δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά βρεῖ οὔτε τόν ἀληθινό ἑαυτό του, μά μήτε τόν πλησίον του, ὅποιος κι' ἄν εἶναι αὐτός. Κι' αὐτήν τήν κατάργηση τοῦ «ἐγώ» μου, τήν κάνω ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ξεκινώντας ἀπό τόν Χριστό καί μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ. Ἔχοντας πάντα στραμμένα τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος πάνω στόν Σταυρό Του, πού εἶναι ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς κατάργησης τοῦ ἰδίου θελήματος (πλήν οὐχ ὡς θέλω ἐγώ...) καί ἡ ἀπόλυτη φανέρωση μιᾶς θυσιαστικῆς καί τελείας ἀγάπης.

Ἄν λοιπόν δέν θελήσω νά καταργήσω τό «ἐγώ» μου χάριν τοῦ Χριστοῦ καί μέ τήν δική Του δύναμη καί χάρη, δέν θά θελήσω ποτέ, γιά κανέναν ἀπολύτως ἄλλον λόγο καί γιά κανέναν ἄνθρωπο νά τό κάνω. Εἶναι ἑπομένως μιά ὑπέρτατη «ἀσκητική πράξη» πού ἔχει ἀπόλυτο θεολογικό χαρακτήρα.

Σχετική μέ τό προηγούμενο εἶναι καί μιά ἄλλη συζυγική ἀσκητική πράξη. Ὁ ἔγγαμος, καλεῖται μέσα στόν γάμο, ζώντας μέ σωφροσύνη καί ἐγκράτεια, νά μεταποιήσει μέσα στόν χρόνο καί μέ τόν δικό του ἀγώνα καί πρό παντός μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ, τήν σεξουαλικότητά του σέ καθαρή ἁγιοπνευματική ἀγάπη. Ἀκόμη καὶ μέσα στὸν γάμο, ὁ ἔγγαμος, σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν σεξουαλική του ζωή, δέν ἔχει τό «δικαίωμα», ἄς τό ποῦμε ἔτσι, νά κάνει ὅ,τι θέλει, ὅπως θέλει καί ὅποτε θέλει. Καλεῖται νά ζήσει σώφρονα καί ἀνώτερη ἠθική ζωή, ἀγωνιζόμενος νά ὑπερβεῖ τήν τυχόν ἐμπαθῆ καί ἀρρωστημένη προσκόλλησή του στά σαρκικά, γιά νά μπορέσει νά ζήσει τήν θεία ζωή. Κι' αὐτό, ὅπως γίνεται εὔκολα κατανοητό, ἀπαιτεῖ μιά διαρκή πάλη, μιά δύσκολη καθημερινή μάχη γιά νά τό πετύχει. Πράγμα πού εἶναι μιά ἄλλη ἔκφραση τῆς «συζυγικῆς ἀσκητικῆς».

3) Τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Σύν τοῖς ἄλλοις, καί ὁ ἔγγαμος, ὅπως ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι χριστιανοί καλοῦνται ἀπό τόν Κύριο, νά μετέχουν στήν θεία ζωή, πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν τήρηση, ὅσο τό δυνατόν καί ἐφικτόν στούς ἀνθρώπους, τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ γάμος, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνα πλαίσιο, ἕνα στάδιο, ὅπου καλεῖται τό ζευγάρι νά πετύχει τήν σωτηρία του. Ἔτσι τό θέλησε ὁ Θεός. Ἐκεῖ μέσα νά ἀγωνίζεται νά τελειοποιηθεῖ ἐν Χριστῷ, νά ὁλοκληρωθεῖ ὡς ψυχοσωματική καί ἠθικοπνευματική ὀντότητα, καλλιεργώντας μέ φόβο καί πίστη τίς ἅγιες ἐντολές τοῦ Κυρίου. Φυσικά στόν ἀγώνα του αὐτόν, θά βρεῖ ὡς ἀντίροπες δυνάμεις: α) τήν ἕξη τοῦ κακοῦ καί τῆς ἁμαρτίας, β) τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό μέ τίς κακές του καταβολές, ἀνατροφή καί παιδεία πού ἔλαβε ἀπό τήν οἰκογένειά του κι' ἀπό κοινωνικές ἐπιδράσεις, ἀλλά καί γ) ἀπό τόν ἴδιο τόν διάβολο, πού δέν θέλει τόν ἁγιασμό καί τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλος αὐτός ὁ ἀγώνας, πού εἶναι ὁ προσωπικός ἀγώνας καί τοῦ ἐγγάμου, ὅπως ἄλλωστε καί ὅλων ὅσων ἀγωνίζονται κατά Θεόν, ἀπαιτεῖ πολλή προσπάθεια, πολύ κόπο, μεγάλη αὐταπάρνηση καί θέληση, συνετή καί ὑπεύθυνη ἀγωνιστικότητα, πού ὄντως εἶναι μιά «ἀσκητική τῆς συζυγίας», ἄν λάβουμε βέβαια ὑπόψη καί τόν ὑπόλοιπο πολύπλευρο ἀγώνα, πού δίνει ὁ ἔγγαμος γενικότερα στόν στίβο τῆς ζωῆς, τῆς ἐργασίας του καί τῆς κοινωνίας εὐρύτερα.

4) Λειτουργική καί μυστηριακή ζωή.

Ὅλοι ὅμως οἱ πνευματικοί ἀγῶνες, ὅπως ἐν περιλήψει περιγράφηκαν παραπάνω, δέν μποροῦν νά τελεσφορήσουν καί νά καρποφορήσουν, ἄν τό ζευγάρι μέσα στόν ἱερό θεσμό τοῦ γάμου, δέν ζεῖ σέ ἀπόλυτη κοινωνία καί σχέση μέ τόν Χριστό. Ἄν δηλαδή, δέν ζεῖ πνευματικά, δέν ἀγωνίζεται σωστά καί ὑπεύθυνα, ἄν δέν μετέχει στήν λειτουργική καί μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Θά πρέπει νά προσεύχονται διαρκῶς, νά ἐξομολογοῦνται συχνά–πυκνά καί οἱ δυό στόν ἴδιο ἀπαραιτήτως πνευματικό πατέρα, ἀπό τόν ὁποῖο καί θά καθοδηγοῦνται σωστά στήν ζωή τους, νά ἐκκλησιάζονται τακτικότατα καί νά μετέχουν ἀπό κοινοῦ, στό Ποτήριο τῆς θείας Ζωῆς, πού εἶναι ἡ Θεία Εὐχαριστία.

Φανερό λοιπόν γίνεται, ἀπό τήν παράθεση τῶν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ βασικότερη αἰτία τῆς κρίσης τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ἀπό αὐτήν τήν «θεολογική» κατ' οὐσίαν θεώρησή του, τήν συνυφασμένη μέ μιά ἀνώτερη ὁμολογουμένως ἀσκητική πρακτική, πού στήν ἐποχή μας, μᾶλλον, μοιάζει μέ οὐτοπία.

Ἄν θέλουμε ὅμως νά δοῦμε νά ἀνακάμπτει αὐτή ἡ νοσηρότητα, καιρός εἶναι νά ἐμπνευστοῦμε ἀπό τήν ἀσκητική μας ὀρθόδοξη παράδοση καί νά δώσουμε ἄλλα, γνήσια, πρότυπα ζωῆς στά παιδιά μας. Τότε, ἴσως, χάριτι Θεοῦ, κάτι πετύχουμε.

Ἀπανθίσματα σύγχρονων ἁγίων Γερόντων

Νίκη Ὑφαντίδου
Βρεφονηπιοκόμος-Δασκάλα

Ὁ Πρεσβύτερος π. Διονύσιος Τάτσης, στὸ βιβλίο του Νέον Γεροντικόν, στὴν Γ' ἑνότητα τοῦ βιβλίου μὲ τίτλο Πνευματικὴ Ζωὴ ἀναφέρει ὅτι οἱ ἅγιοι καὶ φωτισμένοι Γέροντες τῆς Ἐκκλησίας μας, δίνουν πολὺ μεγάλη βαρύτητα στὴν ταπεινοφροσύνη ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ν' ἀνοιχτεῖ ἡ Πύλη τοῦ Παραδείσου ποὺ θὰ τὸν ὁδηγήσει στὴν σωτηρία του. Καὶ αὐτοὶ ἦταν ἄνθρωποι καὶ ἀγωνίστηκαν καὶ συγκρούστηκαν μὲ τὰ πάθη τους, ὅμως μὲ πολλὴ ταπείνωση καὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ τοὺς διέκρινε. Χωρὶς ταπείνωση τονίζουν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔρημη, ἕνας ἅγριος τόπος, εἶναι πηγὴ πολλῶν κακῶν καὶ ἁμαρτιῶν. Χωρὶς τὴν προσευχὴ καὶ τὴ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ πολεμήσει τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες. Ἀπὸ τὸ ἐξαίρετο αὐτὸ βιβλίο παίρνω λίγους λόγους τους γιὰ νὰ γίνουμε συμμέτοχοι καὶ κοινωνοί τους.

ΟΣΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ (Ἑζνεπίδης), ἁγιορείτης Γέροντας (†1994)

Πάνω στὴ μετάνοια νὰ γίνεται κάθε πνευματικὴ οἰκοδομή. Τὴ μετάνοια νὰ ζητᾶμε συνέχεια ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτή. Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε φῶτα, θαύματα, προφητεῖες καὶ χαρίσματα, παρὰ μόνο μετάνοια. Ἡ μετάνοια φέρνει τὴν ταπείνωση, ἡ ταπείνωση θὰ φέρει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, διότι στοὺς ταπεινοὺς πηγαίνει ὑποχρεωτικὰ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἑπομένως ἡ μετάνοια εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ ὅταν τὴν ἔχουμε, θὰ ἔρθει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ μᾶς διδάξει τί χρειάζεται νὰ κάνουμε γιὰ τὴ δική μας σωτηρία καὶ τῶν συνανθρώπων μας, ἐὰν χρειάζεται.

ΙΑΚΩΒΟΣ (Τσαλίκης), ὁ Γέροντας τῆς Εὐβοιας (†1991)

Ἂν δὲν ἔχουμε τὴν ψυχὴ μας καθαρή, κανένα ὄφελος δὲν παίρνουμε ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ (Θεοδωρόπουλος), ὁ Γέροντας τῆς Ἀθήνας (+1989)

Θέλεις νὰ κάνεις κάποιον εὐτυχῆ; Περιόρισε τὶς ἐπιθυμίες του. Θέλεις νὰ τὸν κάνεις δυστυχῆ; Αὔξησε τὶς ἐπιθυμίες του.

Ὅσα προγράμματα ἔκανα ἐγώ, ὅλα ἀπέτυχαν. Γι' αὐτὸ ἀφήνω τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς μου νὰ τὸ κάνει ὁ Θεός.

ΓΑΒΡΙΗΛ (Καζάσης), ἁγιορείτης Γέροντας (†1983)

Ὁ Γέροντας Γαβριήλ, ἀπευθυνόμενος σὲ δύο νέους, εἶπε: «Νὰ πιστεύετε καὶ νὰ ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ καὶ τὴ Θεοτόκο. Ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ αἰσθανθεῖτε τί σημαίνουν τὰ πρόσωπα αὐτὰ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ. Χρειάζεται ἕνα ἄνοιγμα τοῦ νοῦ καὶ μιὰ εὐαισθησία τῆς καρδιᾶς, γιὰ νὰ κατανοηθεῖ τί σημαίνει ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡ Σταύρωσή Του καὶ ἡ Ἀνάστασή Του καὶ ἡ υἱοθεσία μας, ὡς κληρονόμοι Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ (Ζερβάκος), ὁ Γέροντας τῆς Πάρου (†1980)

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν μελετᾶ τὴν Ἁγία Γραφή, ποὺ δὲν προσεύχεται καὶ ξεχνᾶ τὸ Θεό, μοιάζει μὲ ἀκαλλιέργητο ἀγρὸ ὅπου φυτρώνουν ἄγρια χορτάρια, ἀγκάθια καὶ τριβόλι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μόνο ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ (Ἀποστολίδης), ὁ Γέροντας τῆς Αἴγινας (†1966)

Νὰ ἔχεις ταπείνωση. Ὅταν βρέχει, τὸ νερὸ δὲν σταματᾶ στὶς κορυφὲς ἢ στὰ βουνά, ἀλλὰ κατεβαίνει κάτω στὴν πεδιάδα. Οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἔχουν χάρη, εὐλογία καὶ καρποφορία.

ΟΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Καρσλίδης), ὁ Γέροντας τῆς Δράμας (†1959)

Πήγαινε νὰ συγχωρεθεῖς, νὰ ταπεινωθεῖς, νὰ ἀγαπηθεῖς καὶ μετὰ νὰ ἔλθεις νὰ ἐξομολογηθεῖς.

ΙΩΣΗΦ, ὁ Ἡσυχαστὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους (†1959)

Οἱ καλοσύνες, οἱ ἐλεημοσύνες καὶ τὰ ἔξωθεν καλὰ δὲν κατευνάζουν τὸ ἀγέρωχο τῆς καρδιᾶς. Ἀντίθετα ἡ διανοητικὴ ἀδολεσχία, ὁ πόνος τῆς μετάνοιας καὶ ἡ συντριβὴ ταπεινώνουν τὸ ὑψηλὸ φρόνημα.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ (Ματθόπουλος), ὁ Γέροντας τῆς ἱεραποστολῆς (†1929)

Ἀπευθυνόμενος σὲ πνευματικό του τέκνο, ὁ Γέροντας Εὐσέβιος ἔγραφε: «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κρατᾶς σφιχτὰ στὴν ψυχή σου γιὰ νὰ μὴ σοῦ φύγει καὶ χαθεῖς, εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, δηλ. ἡ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητας, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ἐνοικεῖ στὴν ψυχὴ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅταν φύγει ἡ ταπεινοφροσύνη ἀπὸ τὴν ψυχή, μαζὶ θὰ φύγει καὶ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ μείνει ἡ ψυχὴ ἔρημη, γυμνὴ καὶ φουσκωμένη μὲ τὸν δυσώδη καπνὸ τῆς οἴησης καὶ τῆς ὑψηλοφροσύνης».

ΔΑΝΙΗΛ (Δημητριάδης), ὁ Γέροντας τῶν Κατουνακίων Ἁγίου Ὄρους(†1929)

Ἡ ὑπόνοια στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης διδάσκει ταραχὴ καὶ παρεξήγηση. Ἡ ὑπόνοια δὲν γνωρίζει ποτὲ τὴν ἀλήθεια καὶ ὅταν ἀκόμη τὴ βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὴν κηρύττουν τὰ πράγματα. Ἡ ὑπόνοια ὅλα τά διαστρέφει καὶ πείθεται ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν ὁρωμένων. Εἶναι ἕνας ἀλλόκοτος φωτογράφος ποὺ διαστρέφει τὴ μορφὴ τῶν εἰκονιζόμενων.

Οἱ δοκιμασίες ἀποβαίνουν σὲ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὸ Θεὸ παιδευτήρια τῆς ψυχῆς. Ἀνοίγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διάνοιας πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τοὺς ἀποκαθιστοῦν τηλαυγεῖς καὶ ἱκανοὺς γιὰ νὰ βλέπουν ὄχι μόνο τά κοντινὰ ἀλλὰ καὶ τὰ μακρινά.

Τά παιδικά κινούμενα σχέδια-cartoons καί τό παιδί

Τὸν περασμένο χρόνο δημοσιεύτηκε μία παγκόσμια ἔρευνα σὲ δεῖγμα 7009 πατεράδων σχετικὴ μὲ τὴ στάση τους ἀπέναντι στὰ κινούμενα σχέδια (Cartoons). Τὸ 85% τῶν πατεράδων συνιστοῦν στὰ παιδιά τους ἢ σκοπεύουν νὰ τὸ κάνουν νὰ παρακολουθοῦν ἐκπομπὲς ἢ βίντεο κινουμένων σχεδίων ποὺ ἀγάπησαν ἐκεῖνοι, ὡς παιδιά. Τὸ 75% βλέπει μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ του τὶς ἐκπομπὲς αὐτὲς καὶ νιώθει ὡς παιδί... Ἡ ἔρευνα ἀκόμη ἀποκάλυψε διάφορες πολιτισμικὲς διαφορές.

Οἱ μπαμπάδες των Η.Π.Α προτιμοῦν τὰ κινούμενα σχέδια «Ἀστυνόμος Σαΐνης», τῆς Βρετανίας τὸν «Ἐπικίνδυνο Ποντικό», τῆς Βραζιλίας «Τὸμ καὶ Τζέρυ», τοῦ Καναδᾶ τὰ «Στρουμφάκια», τῆς Γαλλίας τὸν «Ἀστερίξ», τῆς Γερμανίας τὴν «Πίπη ἡ Φακιδομύτη» καὶ τοῦ Μεξικοῦ τὸν «Ρὸζ Πάνθηρα».

Σὲ ὅλους μας, ἀρέσει νὰ κάνουμε ὁρισμένα πράγματα καὶ τὰ κάνουμε. Ὡστόσο δὲν σημαίνει ὅτι πάντα εἶναι καλὸ γιὰ μᾶς. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἐκπομπὲς τῶν κινουμένων σχεδίων, τὶς τόσο ἀγαπητὲς καὶ δημοφιλεῖς στὰ παιδιά. Δὲν θὰ σταθῶ ὅμως στὰ θετικά τους, ὅποια ὑπάρχουν καὶ στὸ βαθμὸ ποὺ ὑπάρχουν οὔτε εἶναι πρόθεσή μου νὰ τὰ μειώσω. Ὀφείλω ὅμως νὰ ἐπισημάνω τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὴν ἄκριτη καὶ ἀνεξέλεγκτη παρακολούθησή τους γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν σωστὰ οἱ γονεῖς ἀπέναντι στὸ μέγα θέμα τῆς παιδικῆς ψυχαγωγίας.

Προβλήματα ὑγείας

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 97 στὴν Ἰαπωνία, ἀμέσως μετὰ τὴν προβολὴ ἐπεισοδίου τοῦ Pokemon, ξέσπασε «κόλαση». Ἑξακόσια ὀγδόντα πέντε παιδιὰ μεταφέρθηκαν μὲ ἀσθενοφόρα σὲ νοσοκομεῖα λόγω προβλημάτων ὑγείας. Θολὴ ὅραση, ζαλάδες, ναυτία, προσωρινὴ τύφλωση καὶ σὲ ἕνα μικρὸ ἀριθμὸ παιδιῶν διαγνώσθηκε ἐπιληψία. Τὸ περιστατικὸ ἔγινε γνωστὸ ὡς "Pokemon Shock» καὶ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπαγορευθεῖ παντοῦ τό συγκεκριμένο ἐπεισόδιο.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐπιπτώσεις λιγότερο «θεαματικὲς» ὄχι ὅμως ἀκίνδυνες σὲ βάθος χρόνου ἀπὸ τὴν παρακολούθηση τῶν κινουμένων σχεδίων. Ἀποδυνάμωση ὅρασης, προβλήματα σπονδυλικῆς στήλης,

παχυσαρκίας λόγω ἔλλειψης φυσικῆς δραστηριότητας καὶ υἱοθέτηση λανθασμένων διατροφικῶν συνηθειῶν ποὺ θὰ ἀκολουθοῦν τὸ παιδὶ σὲ ὅλη του τὴ ζωή.

Σωματικοὶ τραυματισμοί

Ο Δρ. Ruebert Saturnine III, καθηγητὴς τοῦ Παν. New Jersey, σὲ ἐκτενῆ μελέτη του ἀναφέρεται στοὺς συχνοὺς τραυματισμοὺς παιδιῶν ἀπὸ τοὺς πιὸ μικροὺς ἕως τοὺς πλέον ἐπικίνδυνους στὴν προσπάθειά τους νὰ μιμηθοῦν πράξεις ἡρώων ποὺ θαυμάζουν. Τὰ παιδιὰ ἀδυνατοῦν νὰ κάνουν διάκριση μεταξὺ φαντασίας καὶ πραγματικότητας. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ μικροῦ Dickie Jonson ποὺ ἔδωσε στὴ δίκη ἐναντίον τῆς Wald Disney γιὰ τὴ ζημιὰ ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν πρόσκρουση τῆς οἰκογενειακῆς βάρκας στὴν ἀποβάθρα τῆς λίμνης κατὰ τὴν ὁποία καὶ ὁ ἴδιος κινδύνεψε: «Σκέφτηκα ὅτι ἂν ἔνα μικρό, συνηθισμένο ποντίκι μποροῦσε νὰ ὁδηγήσει μιὰ βάρκα, σίγουρα θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω κι ἐγώ».

Γλωσσικὴ ἀνάπτυξη

Οἱ ἐπιστήμονες διαπίστωσαν ὅτι ἡ παρακολούθηση κινουμένων σχεδίων ἐπιβραδύνει τὴ γλωσσικὴ ἀνάπτυξη τῶν βρεφῶν ἀπὸ 8 ἕως 18 μῆνες. Γιὰ κάθε ὥρα παρακολούθησης μειώνεται ὁ ἀριθμὸς ἐκμάθησης νέων λέξεων κατὰ ἕξη ἕως ὀχτὼ σὲ σύγκριση μὲ τὰ βρέφη ποὺ δὲν παρακολουθοῦν. Ἀλλὰ παρατηρεῖται καὶ κακὴ γλωσσικὴ ἀνάπτυξη καθὼς τὰ περισσότερα κινούμενα σχέδια δὲν χρησιμοποιοῦν σωστὸ λεξιλόγιο.

Ἀκόμη ἔχουμε ἀπομείωση τῶν ἐκτελεστικῶν λειτουργιῶν βραχυχρόνια ἴσως καὶ μακροχρόνια λόγω ὑπερβολικῆς ὑπερδιέγερσης ἐξαιτίας τοῦ γρήγορου ρυθμοῦ διαδοχῆς τῶν εἰκόνων. Ἐκτελεστικὲς λειτουργίες ὀνομάζουμε τὶς ἀνώτερες γνωστικὲς λειτουργίες οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς κύριο ρόλο νὰ ἐποπτεύουν, νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ ρυθμίζουν τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὰ συναισθήματά μας. Γιὰ παράδειγμα ἕνας μαθητὴς τὶς χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ ἐστιάσει τὴν προσοχή του σὲ ὅσα λέει ὁ δάσκαλός του καὶ νὰ σταματήσει τὴν παρόρμησή του νὰ σηκωθεῖ γιὰ νὰ πεῖ ἕνα ἀνέκδοτο.

Ἡ βία

Ἔρευνα δείχνει ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὶς ἐπιπτώσεις τῆς βίας τῶν μέσων ἐνημέρωσης, πολὺ περισσότερο τά παιδιά. Παρακολούθηση τέτοιων προγραμμάτων αὐξάνουν τὴν πιθανότητα νὰ ἐκδηλώσουν ἐπιθετικὴ σωματικὴ καὶ λεκτικὴ συμπεριφορά. Προηγήθηκαν ὅμως διεργασίες ἐπιθετικῶν σκέψεων καὶ συναισθημάτων.

Μελέτη διαπιστώνει ὅτι κινούμενα σχέδια, ὅπως τὸ μεταγλωττισμένο Σκούμπι Ντοὺ(Scooby Doo), περιέχουν μεγαλύτερη βιαιότητα ἀπὸ προγράμματα ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ εὐρὺ κοινό. Κατέγραψαν 26 πράξεις βίας σὲ μία ὥρα σὲ παιδικὰ

προγράμματα καὶ μόλις 5 γιὰ τὸ κοινὸ ἀκροατήριο.

Κατὰ τοὺς εἰδικούς, τὰ παιδιὰ ποὺ παρακολουθοῦν παιδικὰ προγράμματα (Cartoons) στὰ ὁποῖα κυριαρχεῖ ἡ βία τείνουν νὰ εἶναι νευρικά, ἐπιθετικὰ καὶ πολεμοχαρῆ. Ἐπίσης εἶναι ἀνυπόμονα καὶ ἀνυπάκουα. Οἱ ἐπιδράσεις τῆς βίας μποροῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν μὲ διάφορους τρόπους.

- ***Νὰ γίνουν εὐαίσθητα στὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη τῶν ἄλλων.***
- ***Νὰ μὴν αἰσθάνονται καμία δυσφορία γιὰ ὁποιαδήποτε βία ἐκδηλώνεται στὴν πραγματικὴ ζωή, νὰ νιώθουν ἀπάθεια δηλ. νὰ ὑποστοῦν ἀπευαισθητοποίηση.***
- ***Νὰ εἶναι ἐπιρρεπῆ σὲ ἐπιθετικὲς ἀντιδράσεις καὶ βίαιες συμπεριφορὲς καὶ στὴν ἄσκηση ἔμμεσης ἐπιθετικότητας, διάδοση φημῶν, κουτσομπολιοῦ, ἀγνόησης καὶ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ ἄλλου, ἔκφραση δυσπιστίας μὲ μορφασμό.***
- ***Νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸν κόσμο ὡς ἐπικίνδυνο καὶ ἀνασφαλῆ μὲ ὅλες τὶς ἀρνητικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ψυχική τους ἰσορροπία.***

Ἐνῶ ἡ ἔκθεση τῶν ἐνηλίκων στὴ βία τῶν μέσων ἐνημέρωσης μπορεῖ νὰ ἔχει βραχυπρόθεσμες συνέπειες, γιὰ τὰ παιδιὰ ἡ πρώιμη ἔκθεση στὴν τηλεοπτικὴ βία εἶναι διαρκὴς καὶ διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ ἀναπτύξουν βίαιη συμπεριφορὰ στὴν ἐνήλικη ζωή τους στὴν κοινωνία καὶ κυρίως στὴν μελλοντική τους οἰκογένεια.

Ἡ ἀγωγὴ τῶν φύλων

Στοὺς δεκαοχτὼ πρώτους μῆνες τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ μαθαίνουν τὶς διαφορὲς τῶν δύο φύλων ἀπὸ μόνα τους. Μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 3-4 ἔχουν ἐπίγνωση τοῦ φύλου τους ἀλλὰ ἀγνοοῦν ὅτι εἶναι μόνιμο χαρακτηριστικό. Τὰ παιδιὰ ἔρχονται ἀντιμέτωπα μὲ περίπλοκα μοντέλα καὶ ρόλους ποὺ θὰ τὰ ἐπηρεάσουν ἀρνητικά τά ἐπόμενα χρόνια τῆς ζωῆς τους .

Στὰ κινούμενα σχέδια ὑπάρχουν χαρακτῆρες καὶ ρόλοι ἀνδρικοί, γυναικεῖοι, ζώων καὶ ἄψυχων ἀντικειμένων. Οἱ ζωικοὶ καὶ ἄψυχοι χαρακτῆρες ἄλλοτε εἶναι σχεδιασμένοι καὶ λειτουργοῦν κατὰ τὰ ἀνδρικὰ ἢ γυναικεῖα πρότυπα ἄλλοτε ὅμως εἶναι χωρὶς φύλο ἢ ὁμοφυλόφιλοι. Μπορεῖ ἀκόμη ἕνας χαρακτήρας μὲ ἕνα μαγικὸ ραβδὶ π.χ. νὰ μετατραπεῖ ἀπὸ θηλυκὸς σὲ ἀρσενικὸ ἢ ἀντίστροφα. Αὐτὸ ἀφορᾶ καὶ στοὺς ἀνθρώ-

πινους ρόλους. Τέτοιοι μετασχηματισμοὶ προκαλοῦν ἄγχος στὰ παιδιὰ κατὰ τὴν ἀνάπτυξή τους καθὼς δὲν γνωρίζουν τὴ διαφορὰ μεταξὺ πραγματικότητας καὶ φαντασίας.

Τὰ τελευταῖα χρόνια γίνεται μιὰ συντονισμένη προσπάθεια νὰ ἐμπλουτισθοῦν τὰ κινούμενα σχέδια μὲ ἀνθρώπινους χαρακτῆρες ἄφυλους ἢ ὁμοφυλόφιλους γιὰ νὰ προσγειωθοῦν ὁμαλά, ὅπως διατείνονται οἱ θιασῶτες τῆς ἰδέας, μὲ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὸ τὸ ἐκφράζει πολὺ ξεκάθαρα σὲ συνέντευξή του ὁ πρώην ὑπουργὸς Ὑγείας τῆς Μ. Βρετανίας Norman Lamp καὶ διεκδικητὴς τῆς προεδρίας τοῦ κόμματος τῶν Ἐλευθέρων Δημοκρατῶν: Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ὁμοφυλόφιλοι ρόλοι στὰ κινούμενα σχέδια. Πρέπει νὰ αὐξηθοῦν. Χρειάζονται περισσότεροι γκέι, λεσβίες, τρανσέξουαλ καὶ ἀμφισέξουαλ χαρακτῆρες στὶς παιδικὲς ἐκπομπὲς στὴν τηλεόραση. Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ συμβεῖ καὶ στὴν Πέππα τὸ γουρουνάκι. Θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο γιὰ τὴν Πέππα τὸ γουρουνάκι νὰ συναντήσει ἕνα φίλο μὲ δυὸ μαμάδες ἢ δυὸ μπαμπάδες. Τὰ παιδιὰ θὰ τὰ συναντήσουν στὴ ζωή. Καὶ αὐτὸ τὰ ὁμαλοποιεῖ! Καὶ συμπληρώνει ὁ βρετανικὸς τύπος. «Ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ μιὰ λεσβία, Πέππα τὸ γουρουνάκι.»

Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία, στὶς 5 Ἀπριλίου τρέχοντος ἔτους, διαβάζουμε σὲ ἑλληνικὸ μπλὸκ γιὰ τὴν «ἀγαπημένη οἰκογένεια» τῶν κινουμένων σχεδίων οἱ Simpsons: «Ὁ γραμματέας τοῦ κυρίου Μπερνς, ὁ ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου- γιὰ τὸν λόγο πού… ὅλοι ὑποψιάζονταν- κύριος Σμίδερς βγῆκε ἀπὸ τὴν ντουλάπα μετὰ ἀπὸ σχεδὸν τρεῖς δεκαετίες καὶ ἔγινε ὁ πρῶτος ἀνοικτὰ γκέι χαρακτήρας τῆς γνωστῆς σειρᾶς The Simpsons».

Τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ εἰπωθεῖ παρά τό: «Κύριε, ἐλέησον» !

Ἀθαν. Ἀστ. Γκάτζιος

γεγονότα καί δράσεις

τοῦ Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ»

Τὸ Ἱεραποστολικὸ ἔτος 2015 -2016 ξεκίνησε μὲ τὸν ἁγιασμὸ ποῦ τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Γεώργιος, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς Πρωτοπρεσβυτέρους π. Κυριάκο Κοκελίδη καὶ π. Χρῆστο Τσιοῦπρο, στὶς 4 Ὀκτωβρίου 2015 στὸν Ι.Ν. Ἁγίου Χαραλάμπους. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἁγιασμοῦ ὁ Μητροπολίτης εὐλόγησε τὰ μέλη τοῦ συλλόγου καὶ εὐχήθηκε νὰ ἔχουμε ἕνα εὐλογημένο καὶ καρποφόρο ἔτος. Ἀκολούθησε σύντομη δεξίωση στὴν παράπλευρη αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μὲ ἐδέσματα ποῦ ἑτοίμασαν οἱ κυρίες τοῦ Συλλόγου.

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

Κατὰ τὴν φετινὴ χρονιὰ τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου ἀποφάσισε νὰ γίνονται τακτικὲς συνάξεις γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν μελῶν του, κάθε Παρασκευὴ στὶς 7:30 μ.μ. Οἱ συνάξεις πραγματοποιήθηκαν στὴν αἴθουσα τῆς «Ἀπολύτρωσης» στὴν Κατερίνη (Προύσσης 16). Οἱ ὁμιλίες εἶχαν κυρίως θεολογικό, παιδαγωγικὸ καὶ οἰκογενειακὸ περιεχόμενο, συχνὰ μὲ προβολὴ ἀνάλογου ὀπτικοακουστικοῦ ὑλικοῦ. Πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ κληρικοὺς καὶ ἱερομονάχους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, λαϊκοὺς θεολόγους, παιδαγωγοὺς καὶ φιλολόγους. Τὶς ὁμιλίες παρακολούθησαν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου καὶ ἄλλοι συμπολίτες μας ποῦ ἐνημερώνονταν ἀπὸ σχετικὲς ἀνακοινώσεις καὶ ἀπὸ τὸ περιοδικὸ τοῦ συλλόγου.

ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ὁ Σύλλογος κάθε χρόνο προγραμματίζει καὶ διοργανώνει προσκυνηματικὲς ἐκδρομές. Σκοπὸς τους εἶναι ἡ πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν συμμετεχόντων, ἡ ὀρθὴ ψυχαγωγία καθὼς καὶ ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ ὄχι μόνο. Τὰ προσκυνήματα συνδέονταν πάντα μὲ τὴν συμμετοχὴ σὲ Θεία Λειτουργία ἢ ἄλλη ἀκολουθία σὲ συνδυασμὸ μὲ λόγο Θεοῦ. Φέτος πραγματοποιηθῆκαν οἱ ἑξῆς προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς:

1) Ἀπογευματινὸ προσκύνημα στὴν Ι.Μ. Ὁσίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου Κονταριώτισσας γιὰ ἑσπερινὸ καὶ σύναξη

στό ἀρχονταρίκι μὲ ὁμιλήτρια τὴν καθηγουμένη Αἰκατερίνη Μοναχὴ.

1) Ἐκκλησιασμὸς στὸν Ι.Ν. Παναγίας Φανερωμένης στὴ Ν. Μηχανιώνα καὶ στὴ συνέχεια προσκύνημα στὸν τάφο τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου στὴ Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης.

2) Στὴν Ι.Μ. Ἁγ. Ἀναργύρων Πενταπλάταννου Γιαννιτσῶν γιὰ ἐκκλησιασμὸ καὶ σύναξη στό ἀρχονταρίκι μὲ ὁμιλητὴ τὸν π. Σάββα Ἁγιορείτη.

3) Στὴν Ι.Μ. Ἁγ. Ἀθανασίου Κολινδροῦ γιὰ τὴν ἀκολουθία τῶν 3ων Χαιρετισμῶν καὶ σύναξη στό ἀρχονταρίκι μὲ ὁμιλητὴ τὸν Ἀρχιμανδίτη π. Ἐφραὶμ Ἀνθίμου.

4) Ὁλοήμερη προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ μὲ ἐκκλησιασμὸ στὴν Ι.Μ. Ἁγ. Τριάδος Ἐδέσσης καὶ σύναξη στό ἀρχονταρίκι μὲ ὁμιλητὴ τὸν π. Σάββα Ἁγιορείτη καὶ τὸ ἀπόγευμα προσκύνημα στὴν Ι.Μ. Παναγίας Παραμυθίας Γιαννιτσῶν.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ὀργανώθηκαν ἐκδηλώσεις στὸ Συνεδριακὸ κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης «Ἑκάβη», στὸν Ι. Ν. Ἁγ. Χαραλάμπους καὶ στὸν Ι. Ν. Ἁγ. Νικολάου στὸ Λιτόχωρο.

Τὸ Σάββατο 13 Φεβρουαρίου ὁ ἱερομόναχος π. Σάββας Ἁγιορείτης, στὸ Συνεδριακὸ κέντρο τοῦ Δήμου Κατερίνης, ἀνέπτυξε τὸ ἐπίκαιρο θέμα γιὰ τὴν ἐποχή μας «Ὑποκρισία». Ὁ ἴδιος ὁμιλητῆς τὴν Τετάρτη 9 Μαρτίου στὴν αἴθουσα τοῦ Ι. Ν. Ἁγ. Χαραλάμπους ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση».

Στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Δήμου ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱ.Μ. Ἁγ. Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ, Ἀρχιμ. Μάξιμος, τὸ Σάββατο 26 Μαρτίου ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ὁ ὀρθόδοξος γάμος καὶ τὰ σύγχρονα προβλήματά του», κρατώντας ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ποὺ παρακολούθησε τὴν ὁμιλία.

γεγονότα καί δράσεις τοῦ Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ»

Στὸν ἴδιο χῶρο τὸ Σάββατο 9 Ἀπριλίου ἡ θεολόγος κ. Ἰουλία Χατζηδάκη ἀνέπτυξε μὲ γλαφυρὸ καὶ καθηλωτικὸ λόγο τὸ θέμα «Φοβίες καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ». Μιὰ ὁμιλία διανθισμένη μὲ πολλὰ παραδείγματα. Το κεντρικὸ μήνυμα ἦταν ὅτι ἡ ἀνεπιφύλακτη παράδοση στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε φοβία καὶ κάθε φόβο ἀκόμη καὶ τὸν φόβο τοῦ θανάτου. Τὴν ἐκδήλωση πλαισίωσε ἡ φοιτητικὴ χορωδία τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδας» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου στὸ Λιτόχωρο ὁ σύλλογος σὲ συνεργασία μὲ τὸν Προϊστάμενο τοῦ Ι.Ν. πραγματοποίησε τὴν Κυριακὴ 10 Ἀπριλίου τὴν προβολὴ τῆς ταινίας «Ἀπόφαση ζωῆς», μὲ πολλὰ μηνύματα γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Τὴν Κυριακὴ 15 Μαΐου στὸ παρεκκλήσι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Περιστάσεως μετὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ στὸν αὐλιο χῶρο ὁ ἱερομόναχος π. Σάββας Ἁγιορείτης ἀνέπτυξε τὸ ἐπίκαιρο θέμα «Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀναστημένου ἀνθρώπου» καὶ ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀκροατηρίου. Ἀκολούθησε κέρασμα ἀπὸ τὶς κυρίες τοῦ συλλόγου.

Τὴν ἑπόμενη Κυριακὴ 22 Μαΐου, στὸν ἴδιο χῶρο, πραγματοποιήθηκε γιὰ 4η συνεχόμενη χρονιὰ ἡ καθιερωμένη λήξη τῶν δραστηριοτήτων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, μὲ ἑσπερινὸ καὶ ὁμιλία ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. Ἐφραὶμ Ἀνθίμου μέ θέμα «Νέκρωση τῶν παθῶν καὶ Ἀνάσταση τῆς ψυχῆς».

Ὅλες οἱ παραπάνω ὁμιλίες εἶναι διαθέσιμες στὸ διαδίκτυο στὴ ἱστοσελίδα τοῦ συλλόγου:

www.iskiriaki.com

Εὐχαριστοῦμε ὅλους ὅσους συνέβαλαν μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο στὴ διοργάνωση τῶν ἐκδηλώσεων καὶ δραστηριοτήτων τοῦ συλλόγου καὶ εὐχόμαστε ἕνα εὐλογημένο, καλὸ καὶ καρποφόρο πνευματικὰ καλοκαίρι.

Ἡ Συντακτικὴ Ὁμάδα

Ἀνανέωση Συνδρομῆς

Ὑπενθυμίζουμε στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τακτοποιήσει τὴ συνδρομὴ τοῦ Περιοδικοῦ γιὰ τὸ 2016, ὅτι μποροῦν νὰ τὴν τακτοποιήσουν μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀκόλουθους τρόπους:

α) μὲ κατάθεση στὸν λογαριασμὸ τῆς τράπεζας Πειραιῶς:
5254-076004-404 EUR

β) στὸν διανομέα ἀπὸ τὸν ὁποῖο προμηθεύονται τὸ περιοδικὸ

γ) στὸ Χριστιανικὸ Βιβλιοπωλεῖο «Φάρος» (δίπλα στὸν Ἱ.Ν. Ἁγίας Τριάδος)

Μόνο μὲ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσή σας μπορεῖ νὰ συνεχισθεῖ ἀπρόσκοπτα ἡ ἔκδοση τοῦ Περιοδικοῦ.

Σὲ κάθε περίπτωση θὰ σᾶς ἀποσταλεῖ ἀπόδειξη μαζὶ μὲ τὸ ἑπόμενο τεῦχος.

Εὐχαριστοῦμε
Ἡ Συντακτικὴ Ὁμάδα

προσφορές ἀγάπης

Δωρεὲς γιὰ τὸ φυλλάδιο Κυριακὴ

Ἱ.Ν. Ἁγ. Ἀποστόλων Πεῦκα Θεσ/νίκης 200€ * Γ. Χ., Θεσ/νίκη 80€ * Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου 70€ * Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Θεσ/νίκης 60€ * Ἀραβίδου Καλλιόπη, Κατερίνη 50€ * Ἱ.Ν. Παναγίας Φανερωμένης Ν. Μηχανιώνας 20€ * Ξενίτη Βασιλική, Λαμία 20€

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Περίοδος Δ' - Έτος ΛΒ' | Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος | Συντάκτης (τ) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
Φύλλον - ἀριθμ. φύλλου 1909 | Πέμπτη 12 Νοεμβρίου 2015

Ἠμπορεῖς νά βοηθήσεις

ἱεραποστολικά

τήν ἐνορία σου

Ὁ Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος «Κυριακή», τυπώνει κ διανέμει τὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτη. Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ εὐλαβεῖς χριστιανοὺς σὲ ἐνορίες κ Ἱ. Μονὲς στὴν πατρίδα μας κ τὸ ἐξωτερικό. Μπορεῖς νὰ βοηθήσεις καὶ ἐσὺ τὴν διανομή του στήν ἐνορία σου.

τηλ. Συλλόγου: 2351022183
ἠλ.Ταχυδρ:
info@iskiriaki.com